Ludas Matyi

V. évfolyam, 47. szám

1949 november 17

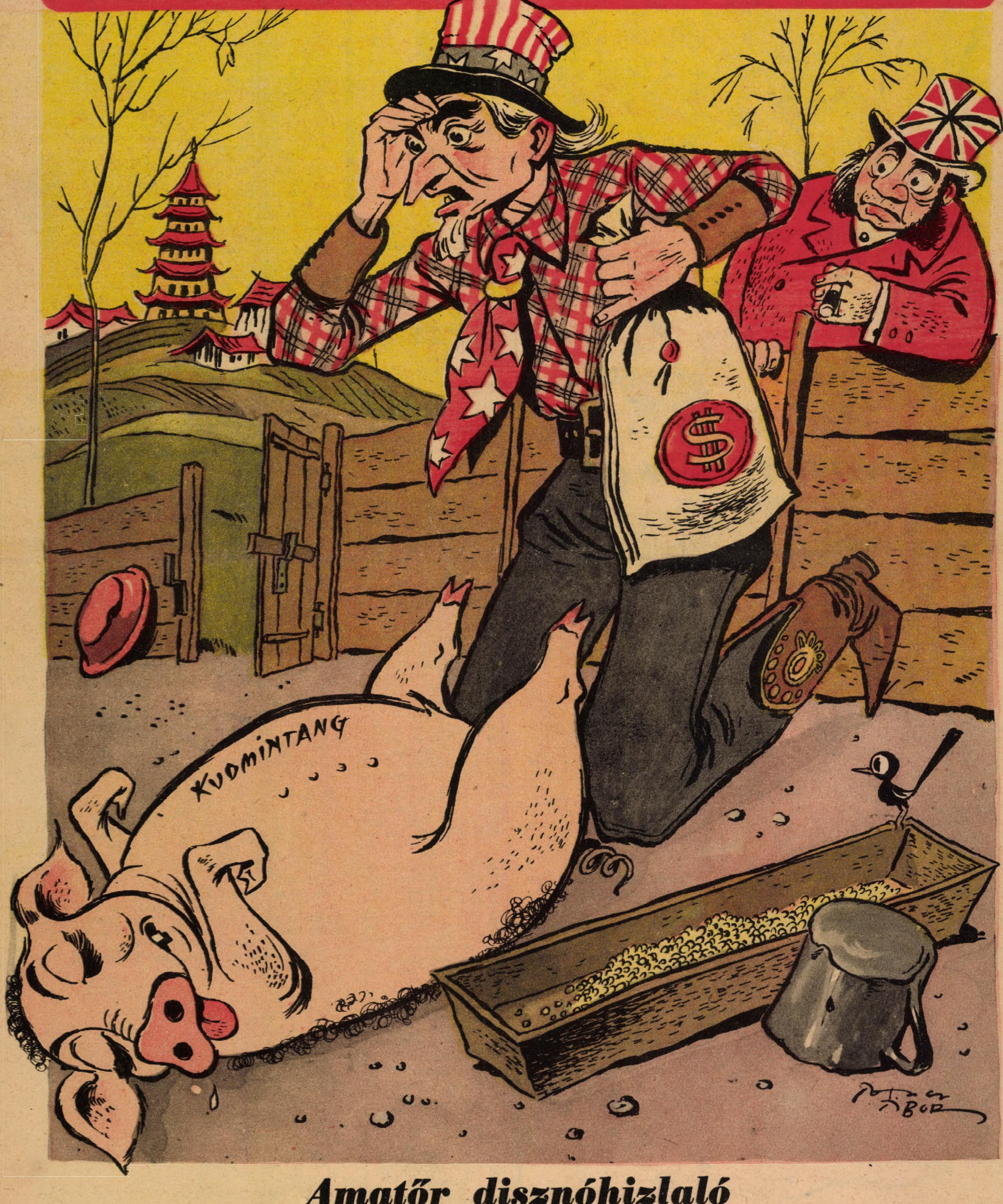

Amatőr disznóhizlaló

Samu gazda: Hát ez felfordult, pedig hatmilliárd dollárt megzabált a bitang.

70 fillér

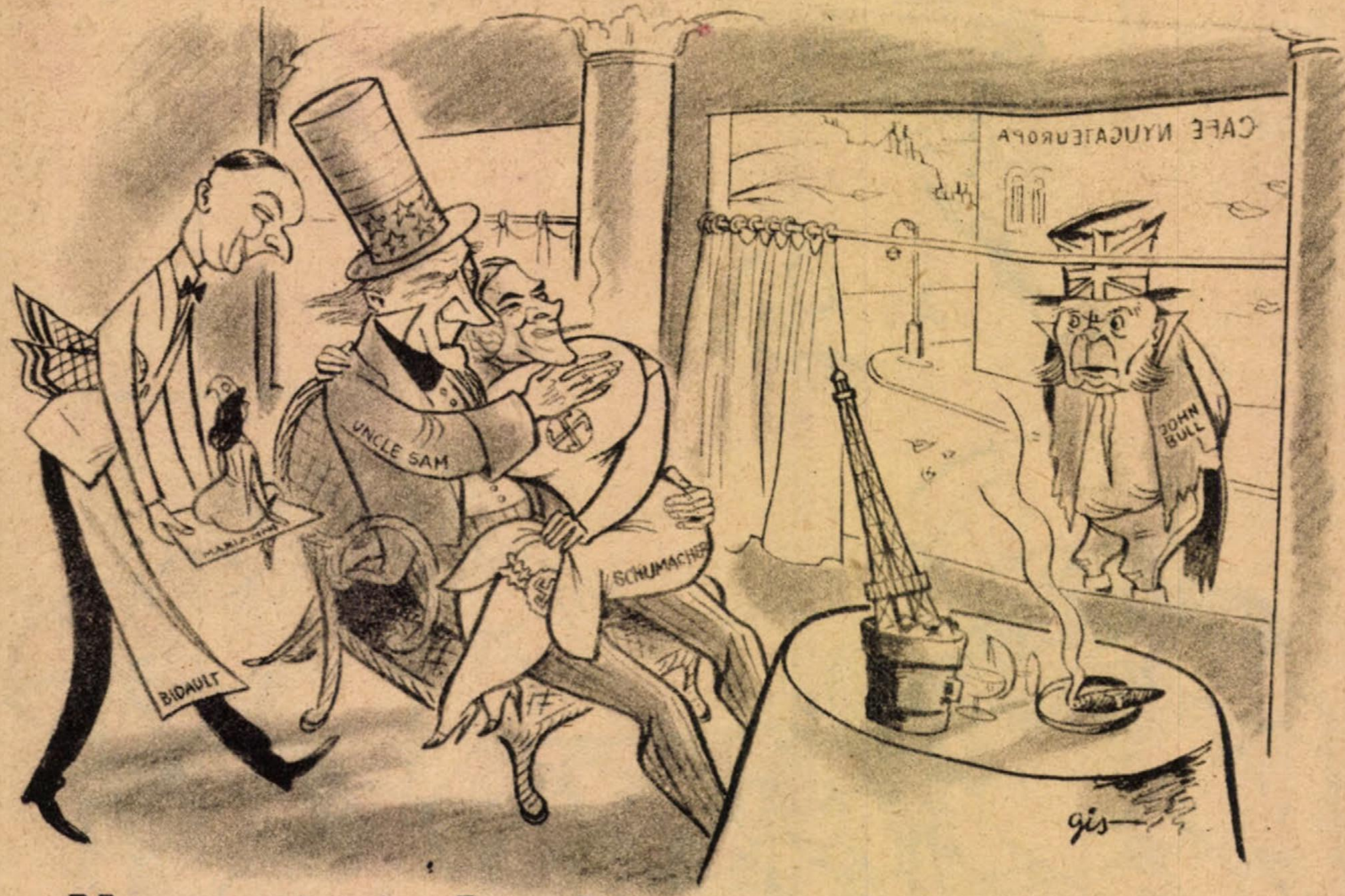

Nyugateurópai kávéház

UNCLE SAM: Mit bámul, öregem? Úgy szórakozom, ahogy nekem tetszik.

A 7 legjobb külpolitikai vicce

— Mit szól hozzá? A három nyugati külügyminiszter párisi tanácskozásáról kiadott hivatalos kommünikében az áll, hogy a nyugatnémet nácikat fel kell venni „az európai népek családjába”.

— Na és a fasizmus?

— Az a családban marad.

Truman töprengése

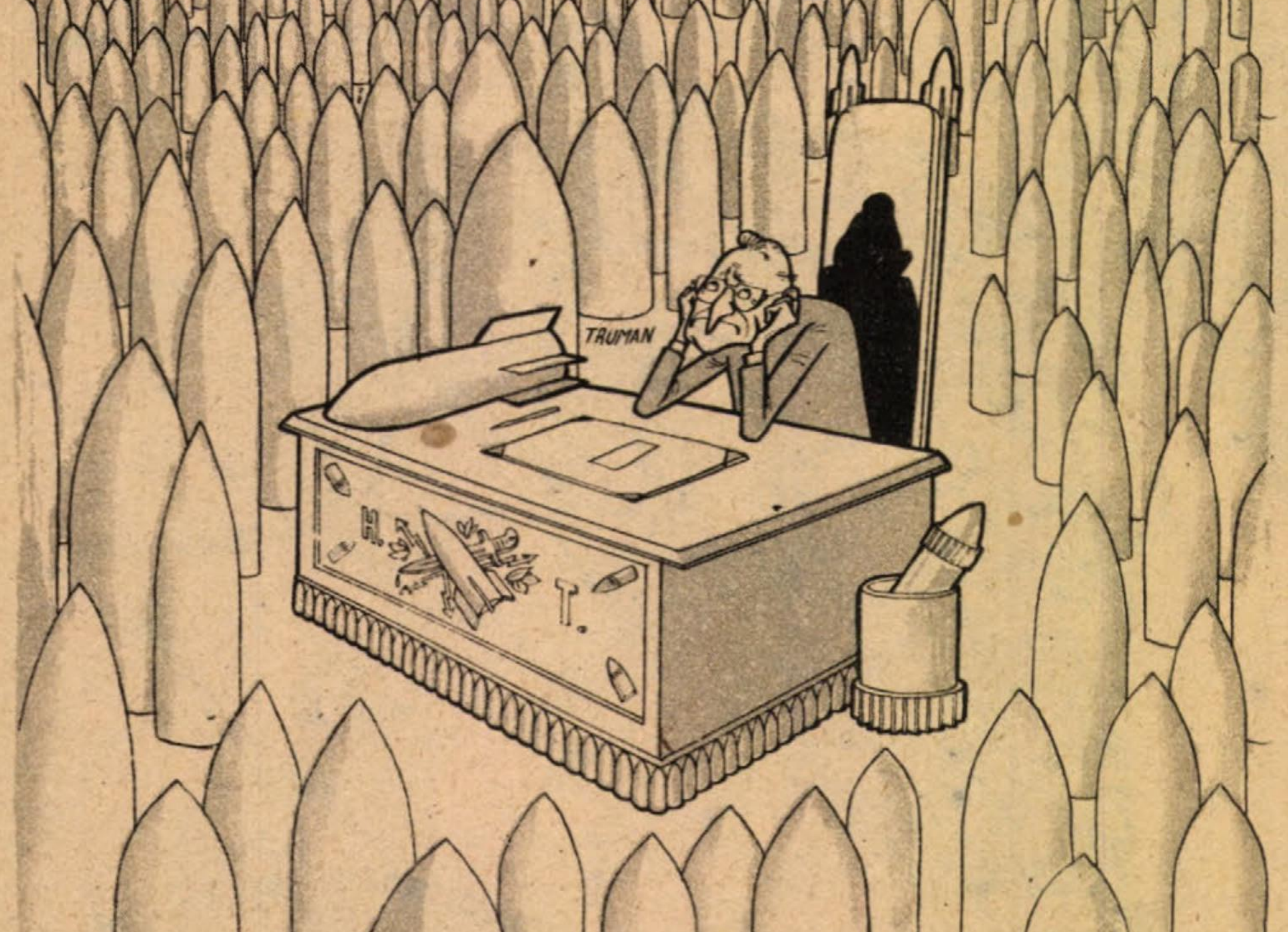

— Azt mondja Visinszkij, hogy az atomerőt használjuk békés célokra. De hogyan fogadjak szót neki, ha nekünk nincsenek békés céljaink . . .

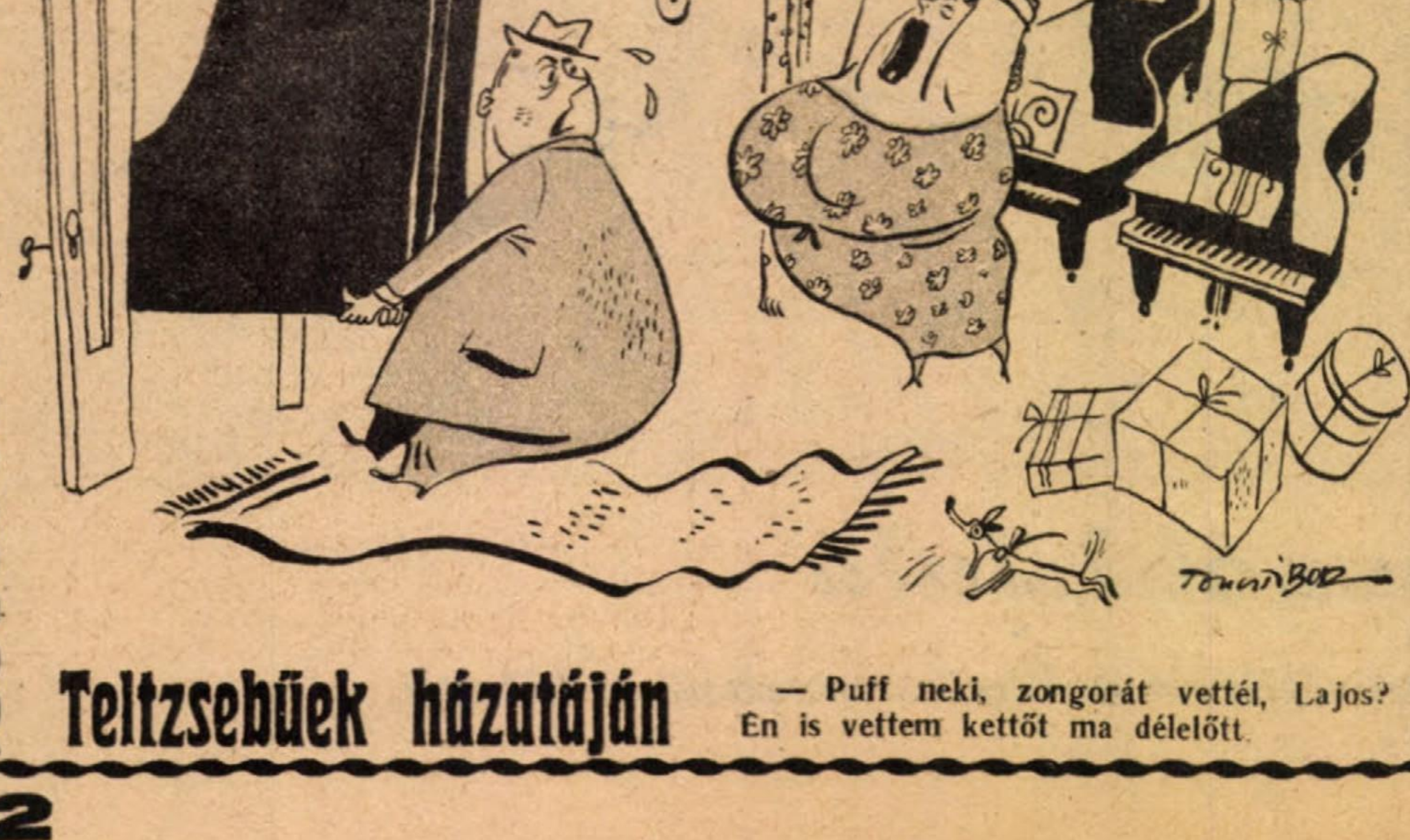

Teltzsebűek házatáján

— Puff neki, zongorát vettél, Lajos? Én is vettem kettőt ma délelőtt.

B 36

(Egy amerikai hadügyminiszter naplójából)

Hétfő.

Ma rendeltem az USA számára húsz B 36 típusú bombázót. Természetesen alaposan meggondoltam a dolgot, mert mint apámtól tanultam (aki repülőgépgyáros volt), az a jó bombázó, amelyikből nekem is leesik valami.

Kedd.

Nem rossz repülőgép a B 36-os, csak a gyorsasággal van egy kis baj. Már három napja megrendeltem a gépeket és még mindig nem utalták át a jutalékot.

Szerda.

Ma telefonon beszéltem a gyár vezérigazgatójával és közöltem vele, hogy az az amerikai hadügyminiszter, aki megbolondult, Forrestal volt, de én nem bolondultam meg öt százalékért beszennyezni a nevemet, én mindig hatot szoktam kapni.

Csütörtök.

Ma valaki azt mondta, hogy a B 36-os hajítófát se ér. Rögtön kivittem az illetőt a repülőtérre és bemutattam neki a repülőgépet. Kiderült, hogy a gép valóban tökéletes, csak nem tud a levegőbe emelkedni, dehát egy hibája a legtöbb repülőgéptípusnak van.

Péntek.

Ma megtámadtak a szenátusban a B 36-os miatt. Komoly bajok vannak. Megérdemlem. Könnyelmű voltam, léha és ostoba. Nem hallgattam az én okos, derék, becsületes családomra. Ők megmondták, hogy minden szenátornak le kell adni valamit a jutalékból.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos:
SZABADSÁG
lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

A kupecek a mennyországba mennek

Írta: Szép Ernő

Volt ebben az alföldi kisvárosban, ahol én gyerekeskedtem, volt ott egy lókupec, nagy, erős ember, mindig megijedtem egy kicsit, mikor megláttam. Mind a gyerekek kitértek az útjából, ha szembejött. Nem azért féltünk, mert olyan nagy darab ember, hiszen a gyereket a legnagyobb emberek se bántják, hanem a kupec majdnem mindig részeg volt, és olyan erőszakos, belékötött az utcán a járókelőkbe, ordítozott, nem igen mertek feleselni vele, a paraszt is, meg a nadrágos ember is inkább eliszkolt előle. Fényes nappal is, ha elmentünk a piactéren a Kisbika előtt, kihallatszott a kupecnek a gajdolása, kiabálása; veszekedést, verekedést kezdett odabenn, azt is láttuk sokszor, hogy kilök egy-két vendéget az ivó ajtaján.

Erről a kupecről mesélte nekem apám, mikor már mint nagy diák hazamentem egy vakációra, ezt a dolgot.

Hogy azt mondja, az öreg plébános egyszer berendelte maga elé a kupecet.

— Édes fiam, hallom már régen, hogy duhajkodol, milyen garázda ember vagy te. Hogy nem lehet veled megférni, még az élőfába is belékötsz. Meg hogy a szolgálólányok után szaladgálsz, és mikor osztán részegen hazamégy, agybafőbe vered azt a derék, hűséges feleségedet és ha a gyerekek sirni kezdenek az anyjukért, azokat is megtaposod. Nem szégyelled magadat, gyalázatos pernahajder? Mondd meg nekem igaz lelkedre, hiszel te az Istenben?

— Hiszek hát, hogyne hinnék, tisztelendő uram.

— Na, ha Istent hiszel, nem jut eszedbe soha, mi lesz a sorsod, ha egyszer majd behúnyod a szemedet? Minden jó keresztény azon iparkodik, hogy halála után a mennyországba jusson. Na már most, mit gondolsz, bekerülsz-é te is a mennyországba?

— Be hát, tisztelendő atyám, bekerülök.

— Te? Te csúnya pogány lélek, hát hogy gondolod te azt, így bejuthatsz a mennyországba?

— Úgy tisztelendő atyám, hogy kinyitom majd a mennyország ajtaját, oszt rögtön visszahúzom magamra az ajtót. Megint kinyitom, oszt megint rögtön visszacsukom. Így csinálom háromszor is, négyszer is, míg a jó Atya odabe megúnja, oszt kikiabál:

— Na, mi lesz ott? Vagy ki, vagy be! Akkor osztán becsúszok.

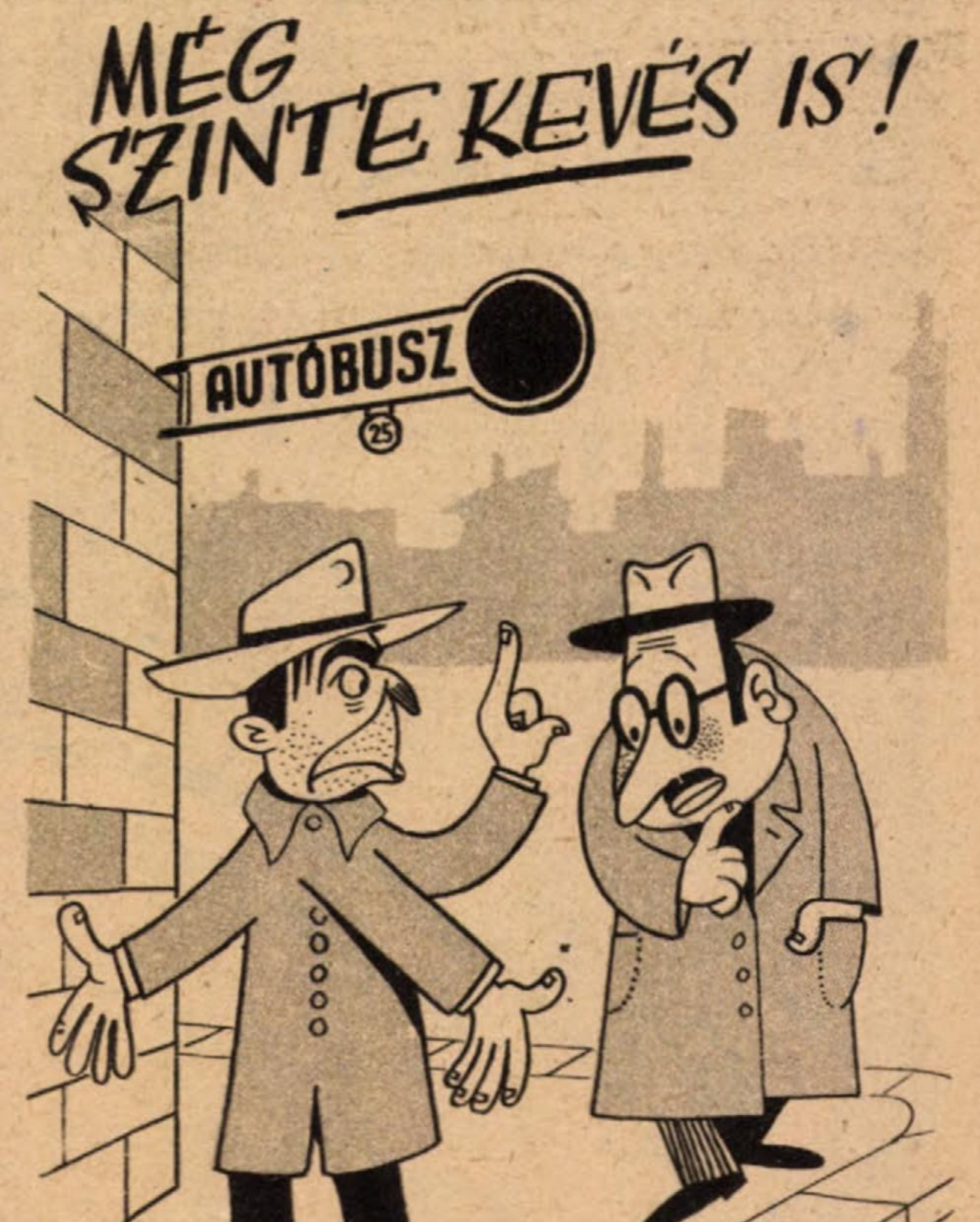

— Mi az, magának három keze van?

— Muszáj, mert a 25-ös autobuszon járok. Egy kézzel kapaszkodom a lépcsőn, egy kézzel váltom a jegyet és egy kézzel fogom a kalapomat, hogy el ne fújja a szél.

Kitűnő gombapor kapható

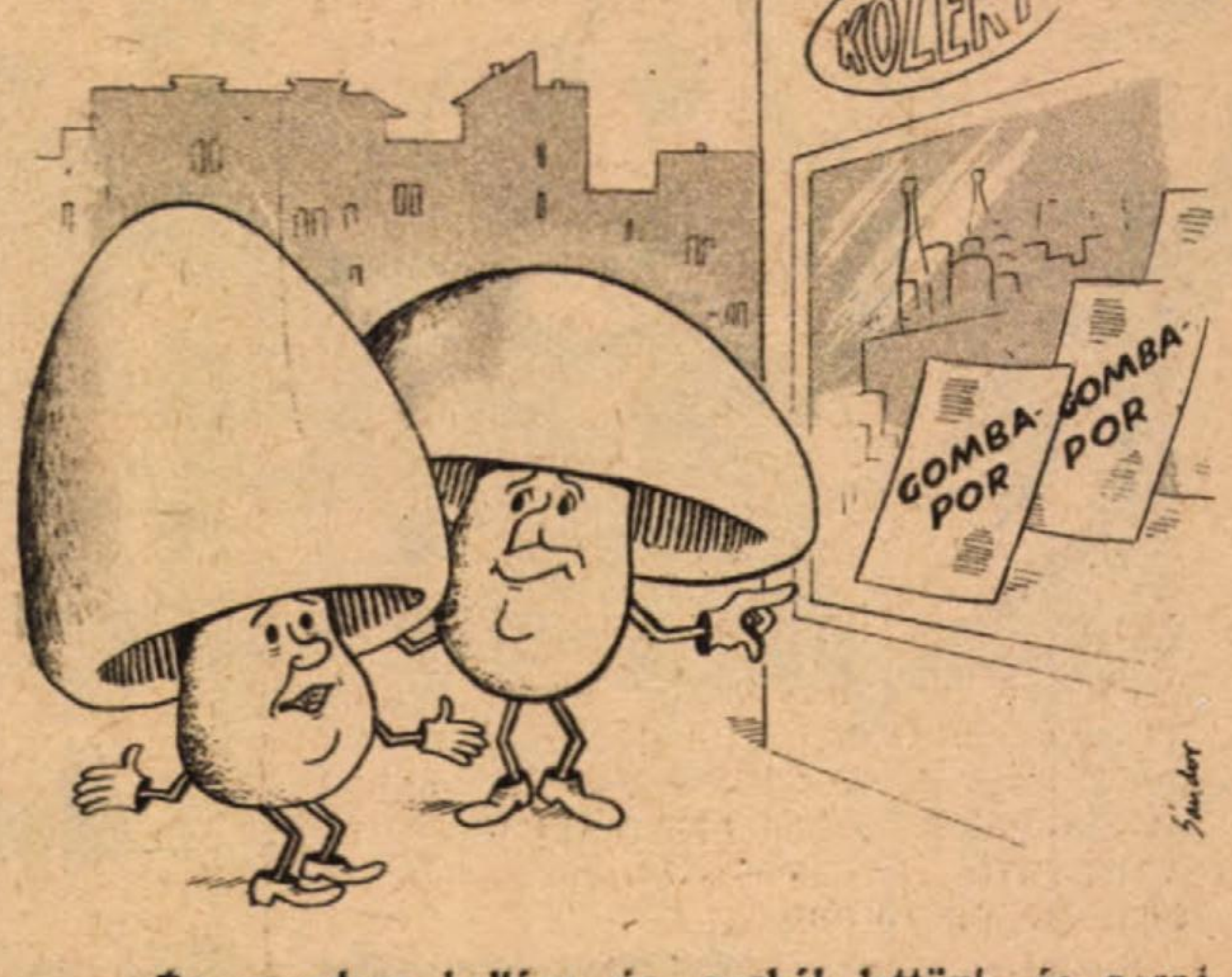

— Én mondom kolléga úr, porból lettünk és porrá leszünk.

Újfajta farácsok a pesti utcákon

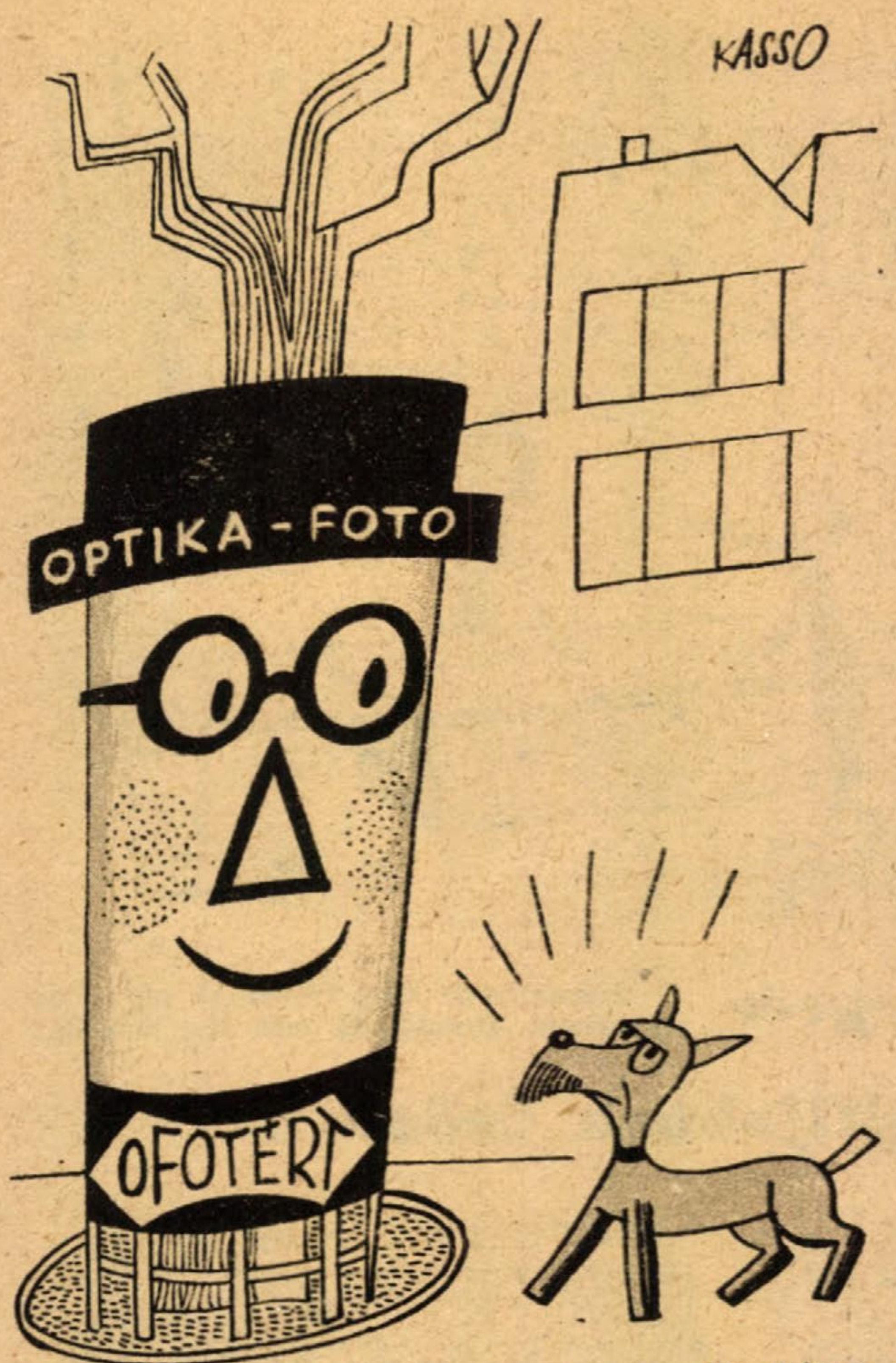

KUTYA: Menjen arrébb uram, van egy kis dolgom.

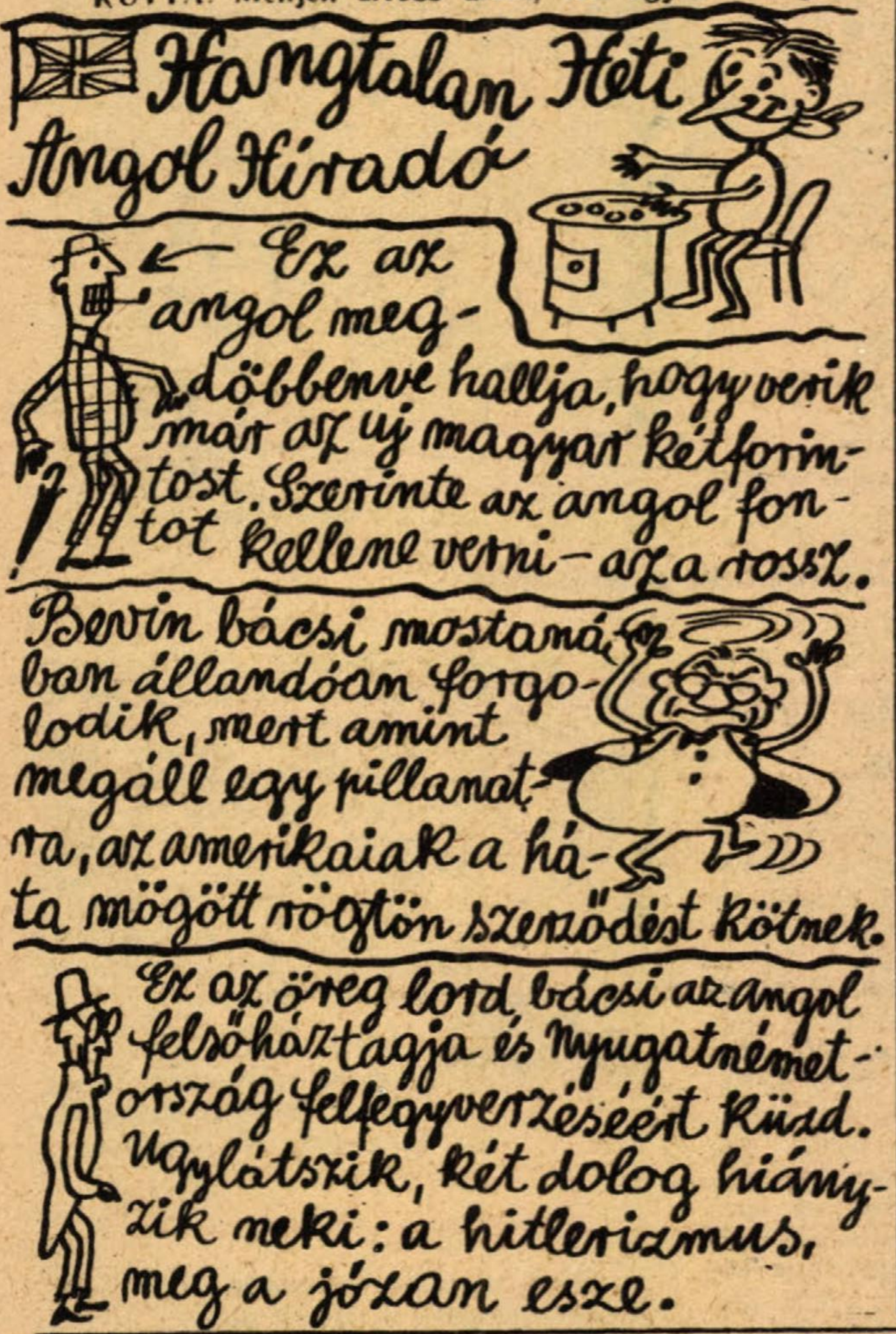

Hangtalan Heti Angol Híradó

Ez az angol megdöbbenve hallja, hogy verik már az uj magyar kétforintost. Szerinte az angol fontot kellene verni – az a rossz.

Bevin bácsi mostanában állandóan forgolodik, mert amint megáll egy pillanatra, az amerikaiak a háta mögött rögtön szerződést kötnek.

Ez az öreg lord bácsi az angol felsőház tagja és Nyugatnémetország felfegyverzéséért küzd. Ugylátszik, két dolog hiányzik neki: a hitlerizmus, meg a józan esze.

Példázat

az amerikai kultúráról

A csikágói milliomos Olaszországban utazgat a feleségével. A velencei Szent Márk-téren a milliomos felesége megkérdezi urát:

— Mondd csak, Jim, most Velencében vagyunk, vagy Firenzében?

A milliomos előveszi a naptárát:

— Mi van ma? Harmadika? Ma Velencében vagyunk.

Példázat

az USA és a nyugateurópai államok viszonyáról

Az ablakosnak sehogyse megy az üzlete. Amikor már végkép kétségbeesik, kitűnő ötlete támad.

Egy háromkilós követ tesz a ládájába és avval járja a falu utcáit. A kővel beveri az ablakokat, utána pedig elkezd kiabálni:

— Ablakoztatni tessék, ablakoztatni tessék!

Ludas Matyi azt üzeni

Adenauer, Bonn. Megkaptuk levelét, amelyben aggodalmát fejezi ki, hogy szégyent hoz az „európai népek családjára”, amelybe most a nyugati külügyminiszterek be akarják venni. Nézetünk szerint azonban nem kell aggódnia, hogy ön lesz a család szégyene, mert hiszen a családfő Truman.

Harry S. Truman. Legújabb akvizíciójára, Adenauerre, igazán nem mondhatunk semmi rosszat. Vilmos császár volt olyan imperialista és Hitler volt olyan fasiszta mint ön és nekik is jó volt.

Johnson hadügyminiszter, Washington. Elismerjük, hogy ön száz százalékig tisztességes ember, csak az öt százalék külön províziónál szokott meginogni.

Bidault: Igaza van. Az esős, havas, levélhullató november hangulata tele van lemondással és ehhez még a maga lemondása is hozzá fog jönni.

Érdeklődő, Washington, Fehér Ház. Napoleon magasszárú csizmát hordott és kezét kabátja kivágásába szokta dugni. Egy kis gyakorlattal ez a mozdulat is könnyen elsajátítható.

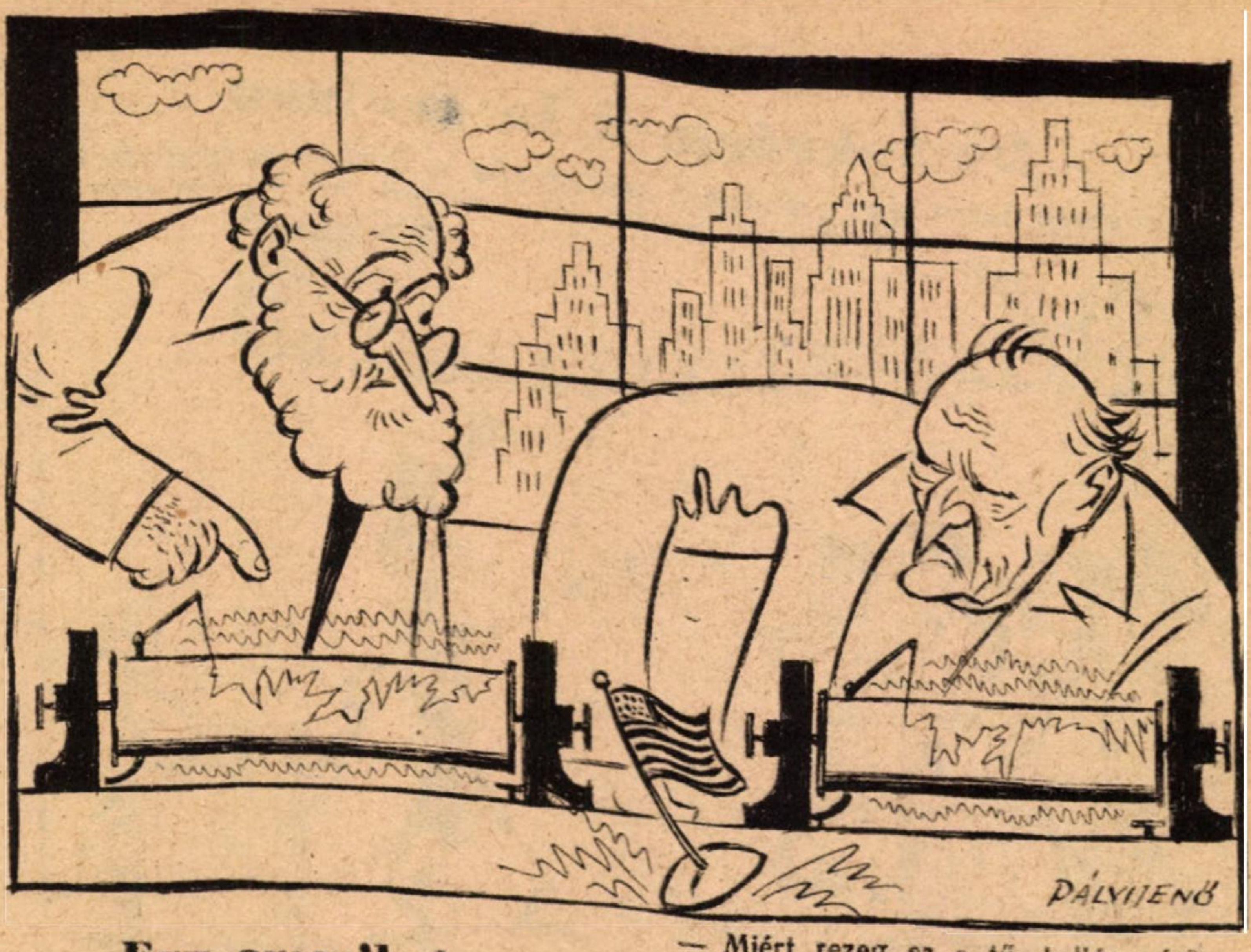

Egy amerikai obszervatóriumban

— Miért rezeg ez a tű, kolléga úr?
— A természetet alakítják át atomrobbanással a Szovjetúnióban.
— És ez a másik tű miért rezeg?
— Truman toporzékol a Fehér Házban.

Hogy kerül A CSIZMA AZ ASZTALRA?

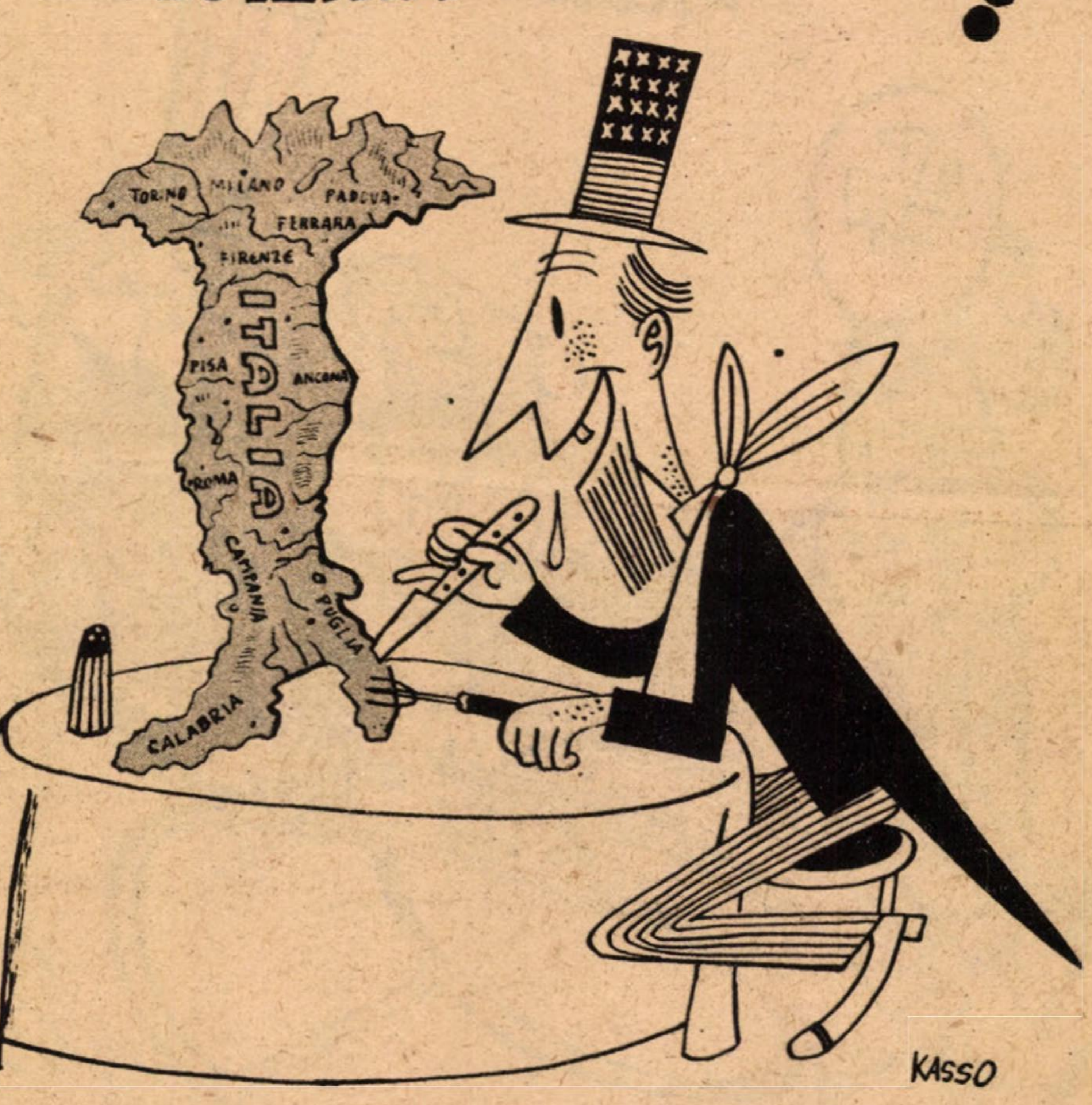

Ugy, hogy Olaszország elfogadta a Marshall-segélyt.

A legolcsóbb szórakozás

Irta: Nagy S. József

Ha hiszed, ha nem, én a legolcsóbb szórakozásnak a lóversenyt tartom. Marhaság azt hinni, hogy aki versenyre jár, az az utolsó lukas grandig leég. Hát itt a tévedés. Én kimegyek, de nem játszom, csak élvezem a sportot s mindezt csekély 50 fillér ellenében. A zöldhajú dizőz nyávogásáért a multkor egy huszast kidobtál, itt 50 kis ficcsért kapsz egy szimfónikus zenebonát. Az osztrák-magyart sem úszod meg egy ötösön alul és itt tizedrészért kapsz tízszer annyi izgalmat. Angol park?... Ringlispil, dodgem, kislány, oda a guba. Kirándulsz a zöldbe? Lábad feltöröd, zsebórád, késed elveszted, belezöldülsz a méregbe. Szóval öregem itt a lovaknál nem érhet semmiféle baleset. Persze nem játszani, apuska, nem játszani. Csak nézni 50 fillér ellenében. Csak nézni, ahogy a lóhölgyek és a ló-urak száguldoznak föl és alá és viszik a sok marha pénzét akik sajnos, nem olyan higgadtak, mint én. Na és te bikfic, ha elvétve fölteszel egy kettest, az még nem vág a földhöz. De beadhatsz 50 fillért is. Mit szólsz hozzá, 50 fillér ellenében kaphatsz egy szatyor pénzt. Egy toto-szelvény 3.30 és ha van hét találatod, akkor már jól imádkoztál. Sorsjegyről ne is beszéljünk, kidobott pénz, lejtőre juttat.

Szombaton a második futamban egy kettest én is föltettem csupa kíváncsiságból. Mondd már, 2.50-be van a szórakozás, viszont a lehetőség, hogy kapok egy ezrest, megéri a rizikót. Természetesen én, ha játszom, csak esélytelenre teszek, az hozza a pénzt, — ha bejön. Az enyém sajnos, csak félóra mulva jött be a többi után. Nézd, még mindig csak 2.50. Na mondom, a harmadikban is fölteszek egy kettest, de nem: egy ötöst, még mindig csak 7.50 a mulatság. Aztán visszajöhet a másik kettes is, meg nyerhetek egy öltönyre valót. Egy szép sánta szürkére pakkoltam a pénzt. De éreztem, hogy csak szimulálja a sántaságot, aztán a versenyben utoléri a szelet is. Sajnos, a szürke becsapta az érzésemet, mert tényleg sánta volt. A pénz, bár a ló ötödik volt sántán is, természetesen a kasszában maradt. Hat ló közül ötödiknek lenni, egy sánta lótol nem is olyan rossz teljesítmény. Na és nézd öregem, még mindig csak 7.50. Azt hiszed, a focimeccsen nem költesz külön a jegy mellé? Fröccs, szendvics, sütemény, kész deficit egy ilyen footballmeccs. Na és várjál csak, itt mondják mellettem a fülem hallatára, hogy Rabló a biztos nyerő az ötödikben. Nem izgatott, hiszen ismersz, én szórakozom és nem játszom de azért kifigyeltem a dolgot. Azt mondja a pali, hogy minden pénz rámehet a Rablóra, húsz hosszal nyer. Higgadt, szenvedélytelen ember vagyok, de az ilyen biztos dolgokat szeretem. Ilyenkor olyan a kassza, mint a takarék. Verseny előtt beteszed a pénzt, utána kiveszed kamatos kamattal. No erre kivételesen egy harmincast szúrtam föl. Biztos dolog, éreztem, hiszen olyan meggyőzően mondták. Húsz hossz! Sajnos, ahogy a versenyt néztem, valamivel kevesebb hosszra volt kilátás. Itt már kicsit én is biztattam, mert az utolsó szakaszon megbotlott egy kavicsban és nagyon inogva vánszorgott. Finoman, higgadtan ösztökéltem Rablót.

Rabló! Rabló! Az anyád istenit! Siess! Rabló! Rabló! Hej gazemberség. Egy fejhossz, de nem, csak rövid fejhossz, de nem, csak orrhosszal lemaradt. Agyonlőni őket mind, hallom mellettem. Jól mondja uram, mondom, micsoda csalás, elvitte a pénzemet. Tudod, öregem, egy disznóság, egy piszokság. Mert nézd, én higgadt ember vagyok, mondd már, benne van a bót 30.— forintba. Az operába egy páholy 50.— Ft és leszakadhat ráadásul. Tudod, mindenütt van rizikó. S a hatodikon nyertem; 10.— Ft-ot feltettem Cudarra és bejött, be bizony, kapok rá egy rakás pénzt. Mi az isten? 10.— Ft-ra csak tizet adnak? Nem baj, a fő, hogy nem vesztettem. Már menni is készültem, s örültem, hogy nem az Angol Parkba mentem, biztos elment volna egy ötvenes, mikor hallom, hogy Sanyika is indul az utolsóban. A saját nevem már csak megjátszom, meg én. Biztos nyerő, mondja mellettem egy komolyképű úr, nem olyan link, mint az előbbi. És látom, hogy egy ezrest föltesz rá. Hű az anyád, ha neked egy ezrest megér, nekem is megér egy ötvenest. Rátettem. Tudtam, hogy nyer, az ilyesmit megérzi az ember. És csakugyan nyert. Éljen! Hol van az az úr, hadd csókoljam meg a kezét. Higgadt ember vagyok, de — éljen! Mit hallok? Azt mondja a bemondó, hogy galopp a célon át és hogy a második az első. Nem rossz az a megafon — kérdezem többektől —, nem rossz? Biztos, hogy nem rossz? Hiszen én Sanyikát játszottam. Hát nem disznóság? Mert a célban egy pindurkát ugrik, de éppen csak egy pindurit, elütik a díjtól. Uram, biztos, hogy nem mondta be rosszul? Nem, még se mondta be rosszul.

Heeej azt a... elment 87 Ft, tudod te, hogy egy százas milyen könnyen elmegy? Nahát! Zenés helyen egy vacsora a családdal 150 Ft. Elrontod a gyomrod és azt hiszed, hogy szórakozol. Itt elment 87.— forint, de nyerhettem volna 80.000-t is. Egy hajszál, egy-egy orrhossz, eh, ilyen az élet. Tudod, van valami differencia azért 87 és 150 Ft között és a gyomrod nem megy rosszra. Már ebből is látható, hogy milyen olcsó szórakozás a lóverseny, csak nem belemerülni apuska, nem belemerülni. Olyan nyugodtan kell játszani, mint én, akkor nem érhet baleset. Akkor nem.

És megsúgok neked valamit. Ma kaptam egy príma tippet. Vigyázz rá, holnap visszahozom a 87 Ft-ot és még jön rá egy-két ezres.

Demokrácia à la Truman

(Vérengzéssel egybekötött szavazás a Fülöp-szigeteken)

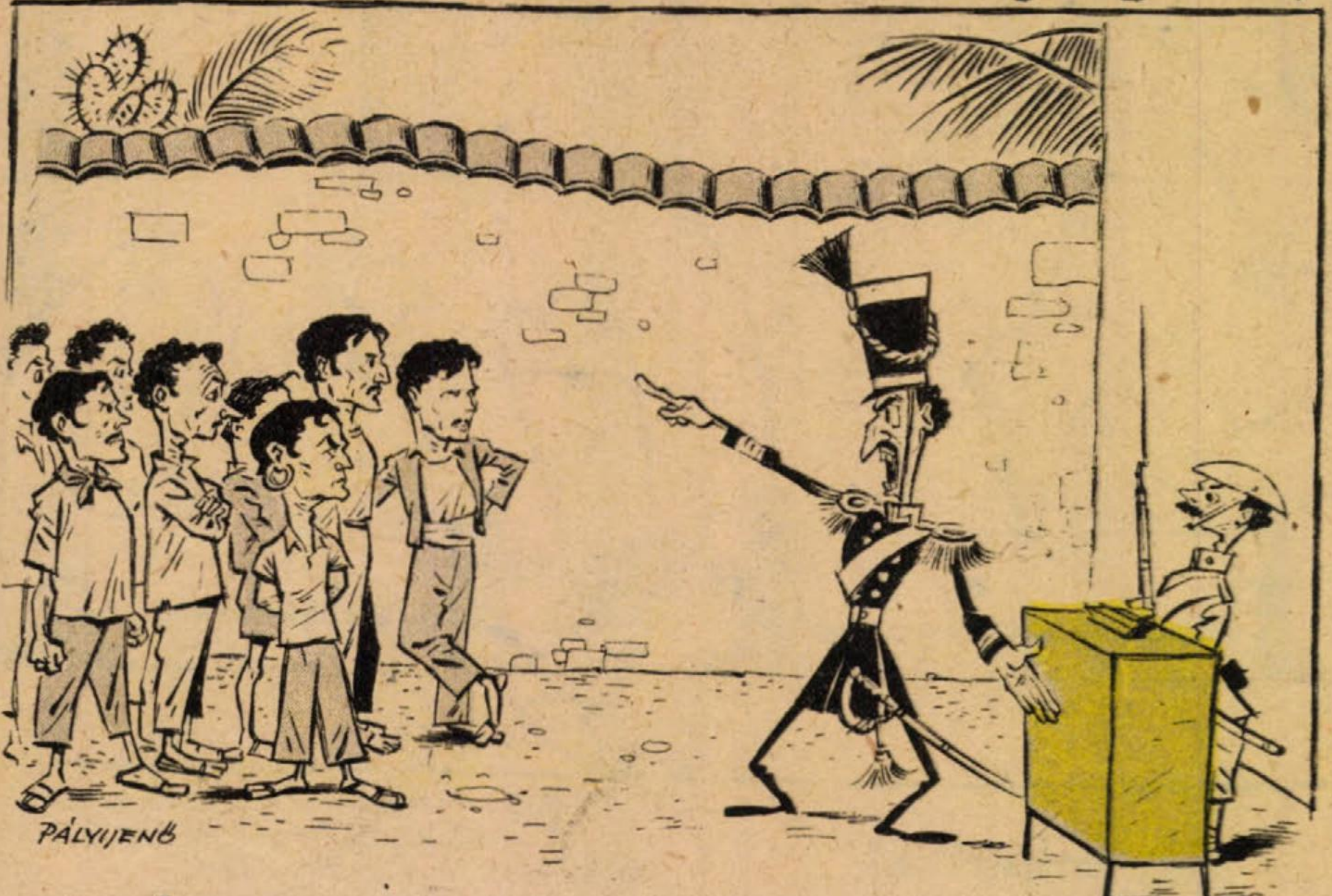

Őrmester: A kormánylistára szavazók álljanak az urnához, a többiek álljanak a falhoz!

UNCLE SAM kedvenc kutyáival

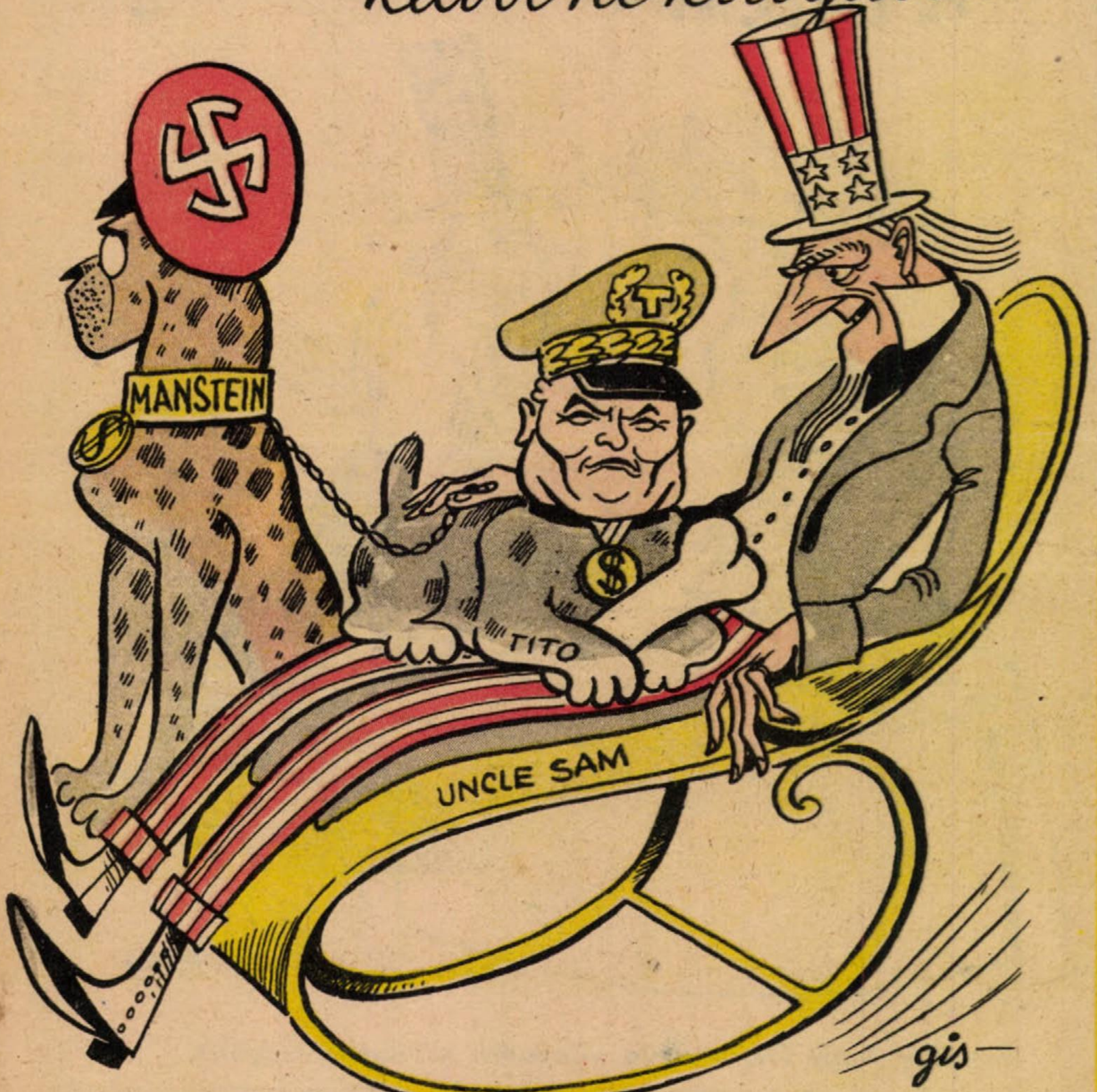

Egy szegény szurkoló álma

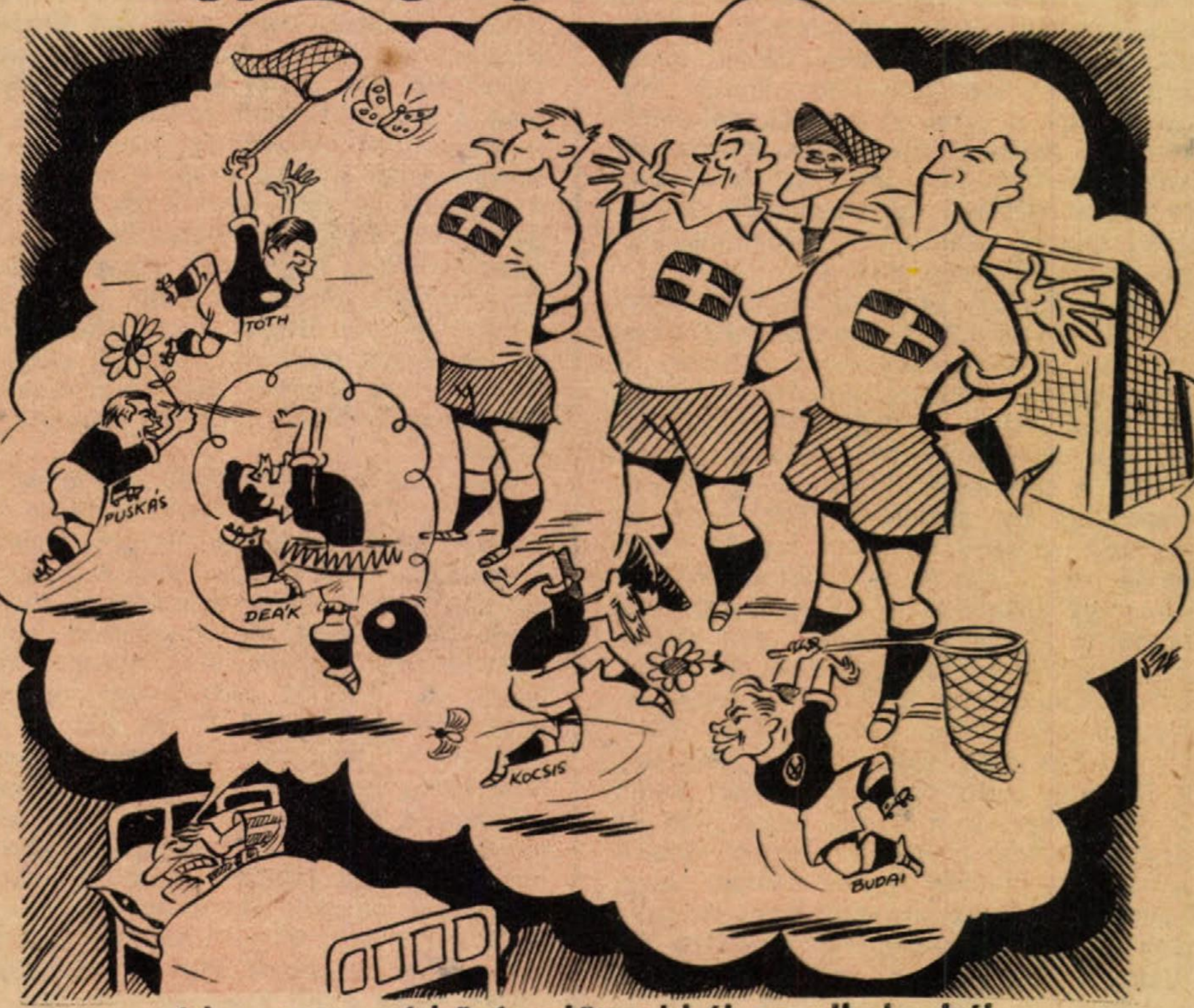

a svéd-magyar mérkőzés előtt abból az alkalomból, hogy vasárnap látta válogatott csatáraink finomkodó játékát.

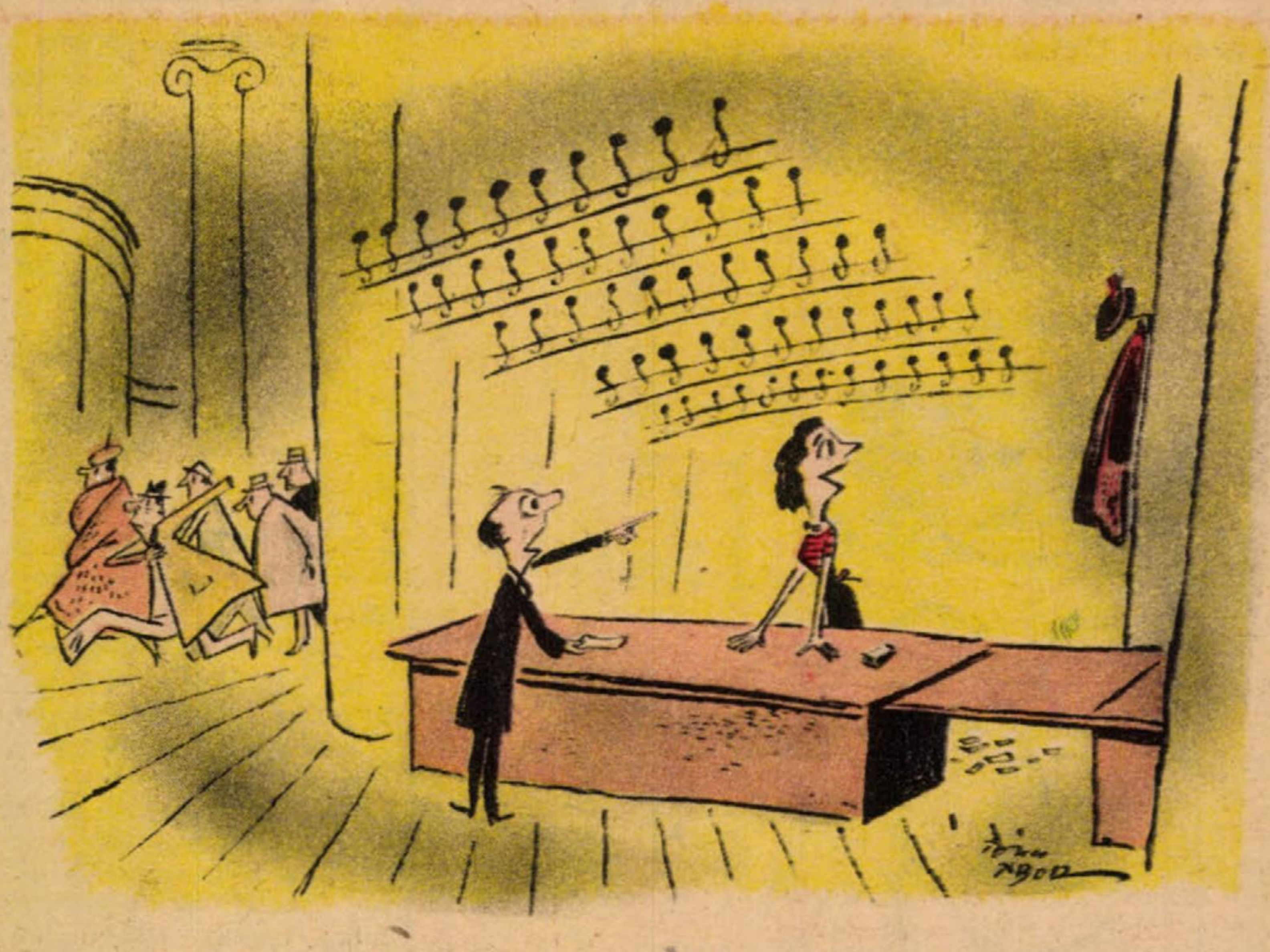

Abszolut hidegvér

Ruhatárosnő: Nem kérem, az ott az én kabátom. Uraságodét már rég elvitték...

A legifijabbak öröme

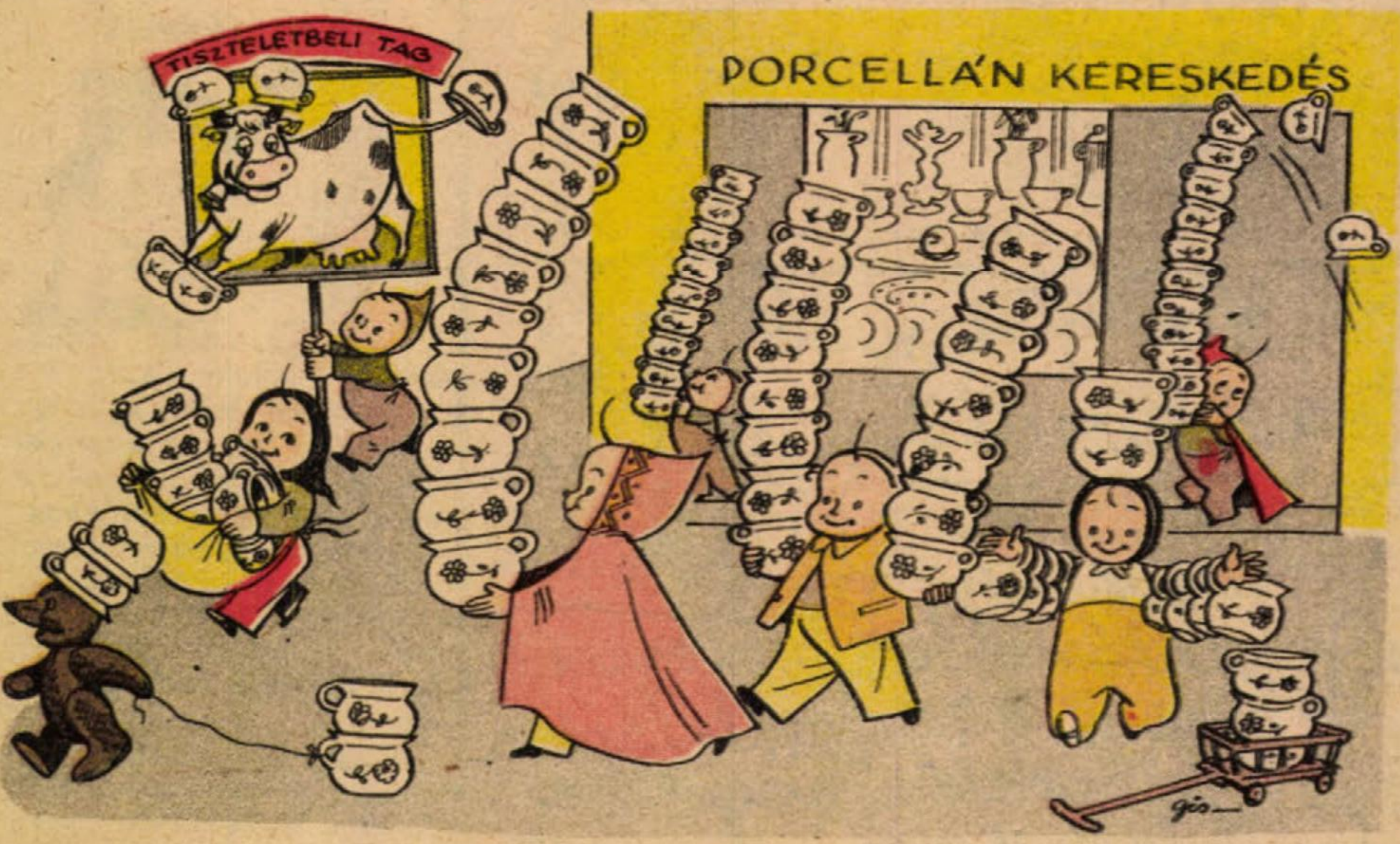

Olcsóbb lett a porcellán.

Bodé Béla:

Egy huszonnégykarú csillár levele Truman elnökhöz

Már egy-két hete nevetek. Én ugyanis egy megrögzött idült csillár vagyok, ki tudja, mikor kerültem ki a gyárból, van annak két évtizede is. És csak lengtemlógtam egy raktárban, felfüggesztve egy keresztbefektetett rúdra és a szemtelen por annyira rámrakódott, mintha csak így akarna a természet engem, a sokkarú, de úgylátszik senkinek nem kellő nehéz bronzcsillárt eltemetni. Mert drága elnököm, én már lemondtam arról, hogy hasznomat vegyék, hiába tártam szét mind a huszonnégy karomat esdeklőn a vevők felé, csak legyintettek, ha láttak, körülbelül úgy, ahogy az ön láttára teszik a jobbérzésű emberek. Azt is mondták rólam, hogy ízléstelen vagyok, úgy kivitelben, mint belbecsben, de hát önre is mondanak mindenfélét, noha ön éppúgy elnök, mint ahogy én csillár vagyok. Elég az hozzá, hogy bús és sötét volt az életem, hiszen a nóta is azt mondja: azért csillár, hogy ragyogjon... én meg lassan ócskarézzé vénültem és amilyen mélyre süllyedt az áram, úgy került el az áram. Én most társaim nevében is köszönetet mondok önnek elnök úr, hogy Amerika hangja segített kiszabadítani bennünket az áruház börtönéből. Én néha arra gondoltam, hogy elnök urék majd katonai segítséget fognak nyujtani nekünk, vagy valami olyan remek eljárással, mint a Marshall-terv — amely amerikai hasznavehetetlen kollégáinkat segíti ki raktárbörtönükből — jutunk el létjogainkhoz, de belátom, hogy ez túlságosan nehéz lenne és ez a módszer jobb. Nagyszerű! Egyet hazudni a rádióban és kész! Ismétlem, remek. Nem mondom, hogy mindig beválik, de ezúttal sikerült. Úgy megvettek, mint a pinty. És nemcsak engem. Soha nem hittem volna... Körtém ugyan még nincs, mert akik súlyos százasokért napfényrehoztak, közben rájöttek, hogy a kedves Amerika hangja egy kicsit... szóval az elnök úr már tudja, miről van szó... Persze ez most kínos nekem, mert hol engem, hol a Hangot szidják és ha valaki mérges, az ugyebár nem vesz körtét. Mégis fel a fejjel elnök úr, fő, hogy kint vagyok a raktárból... Mégegyszer hálás köszönetem önnek is, a Hangnak is... A Hangnak csak annyit, hogy Reakczi Jóskáék, akik megvettek, továbbra is hallgatják, beszélhet nekik, amit csak akar... És még azt tessék megmondani a Hangnak, hogy én hálisten már a helyemen lógok. Én már igen...

Csillár Edömér

huszonnégykarú szobadísz, bronzból, cirádákkal és pufli angyalkákkal keresztben és kétoldalt.

Rémhír után

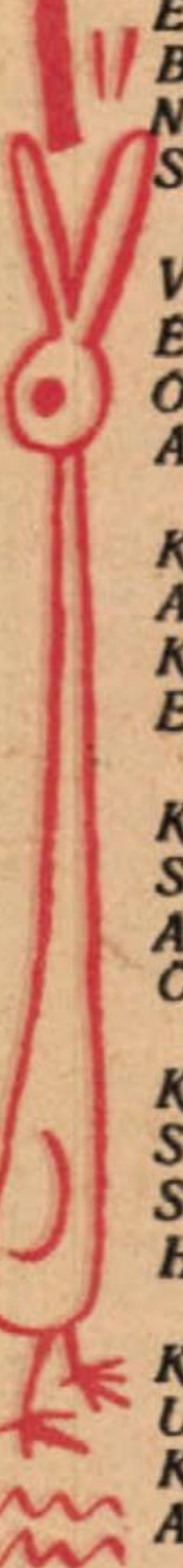

Elkelt az Alfa-Szeparátor,
Bronztárgyra is akadt vevő,
Nyomorthirdetők bukszájából
Sok sok forint szaladt elő...

Végszámra vásároltak vásznat
És típusgyapjúszövetet,
Órákig álltak, áztak s fáztak
A „betegek” s az „öregek”,

Kik nem hallották Sztálin hangját,
Amely a világra kihat,
Kik légópapírral akarják
Elfedni ablakaikat,

Kiknek a háború hiányzik
S az inflációs kereset,
Akiknél soha sincsen másik,
Önmaguknál nagyobb eset,

Kik a normából gúnyt kevernek,
S az élmunkást kinevetik,
S kiket egy rémhír úgy kever meg,
Hogy húsz lepedő kell nekik,

Kik nem látják a köves, ápolt
Utat, melyen népünk halad,
Kiknek „mélyreható” istápot
Az „Amerika Hangja” ad...

S néha olyan furcsát, hogy futva
Fizetik ki adójukat
S annyit tömnek nagy pocakjukba,
Kenyérből, hogy majd kilyukad,

Mert félnek, elfogy elsejére...
S bizony, joggal is hihetik:
Ők tudják legjobban elvégre,
Hogy az már rég nem jár nekik!

KÜRTI LÁSZLÓ.

Vladimir Massz és Michail Cservinszkij:

A TÁRLATON

Oroszból fordította: Tóth Eszter

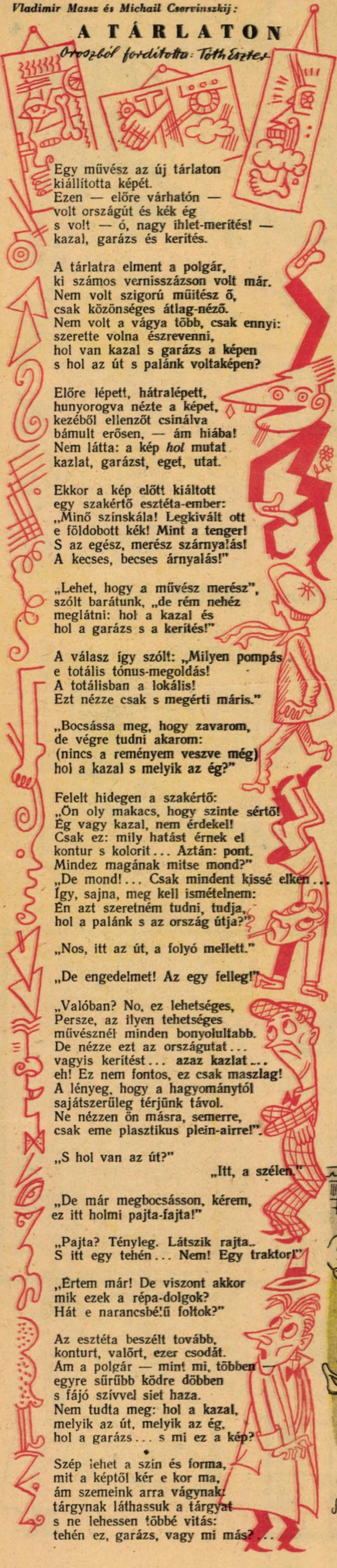

Egy művész az új tárlaton
kiállította képét.
Ezen — előre várhatón —
volt országút és kék ég
s volt — ó, nagy ihlet-merítés! —
kazal, garázs és kerítés.

A tárlatra elment a polgár,
ki számos vernisszázson volt már.
Nem volt szigorú műitész ő,
csak közönséges átlag-néző.
Nem volt a vágya több, csak ennyi:
szerette volna észrevenni,
hol van kazal s garázs a képen
s hol az út s palánk voltaképen?

Előre lépett, hátralépett,
hunyorogva nézte a képet,
kezéből ellenzőt csinálva
bámult erősen, — ám hiába!
Nem látta: a kép *hol* mutat
kazlat, garázst, eget, utat.

Ekkor a kép előtt kiáltott
egy szakértő esztéta-ember:
„Minő színskála! Legkivált ott
e földobott kék! Mint a tenger!
S az egész, merész szárnyalás!
A kecses, becses árnyalás!"

„Lehet, hogy a művész merész",
szólt barátunk, „de rém nehéz
meglátni: hol a kazal és
hol a garázs s a kerítés!"

A válasz így szólt: „Milyen pompás
e totális tónus-megoldás!
A totálisban a lokális!
Ezt nézze csak s megérti máris."

„Bocsássa meg, hogy zavarom,
de végre tudni akarom:
(nincs a reményem veszve még)
hol a kazal s melyik az ég?"

Felelt hidegen a szakértő:
„Ön oly makacs, hogy szinte sértő!
Ég vagy kazal, nem érdekel!
Csak ez: mily hatást érnek el
kontur s kolorit... Aztán: pont.
Mindez magának mitse mond?"
„De mond!... Csak mindent kissé elken...
Így, sajna, meg kell ismételnem:
Én azt szeretném tudni, tudja,
hol a palánk s az ország útja?"

„Nos, itt az út, a folyó mellett."

„De engedelmet! Az egy felleg!"

„Valóban? No, ez lehetséges,
Persze, az ilyen tehetséges
művésznél minden bonyolultabb.
De nézze ezt az országutat...
vagyis kerítést... azaz kazlat...
eh! Ez nem fontos, ez csak maszlag!
A lényeg, hogy a hagyománytól
sajátszerűleg térjünk távol.
Ne nézzen ön másra, semerre,
csak eme plasztikus plein-airre!".

„S hol van az út?"
„Itt, a szélen."

„De már megbocsásson, kérem,
ez itt holmi pajta-fajta!"

„Pajta? Tényleg. Látszik rajta..
S itt egy tehén... Nem! Egy traktor!"

„Értem már! De viszont akkor
mik ezek a répa-dolgok?
Hát e narancsbélű foltok?"

Az esztéta beszélt tovább,
konturt, valőrt, ezer csodát.
Ám a polgár — mint mi, többen —
egyre sűrűbb ködre döbben
s fájó szívvel siet haza.
Nem tudta meg: hol a kazal,
melyik az út, melyik az ég,
hol a garázs... s mi ez a kép?

•

Szép lehet a szín és forma,
mit a képtől kér e kor ma,
ám szemeink arra vágynak:
tárgynak láthassuk a tárgyat
s ne lehessen többé vitás:
tehén ez, garázs, vagy mi más?...

Felesleges kérdés

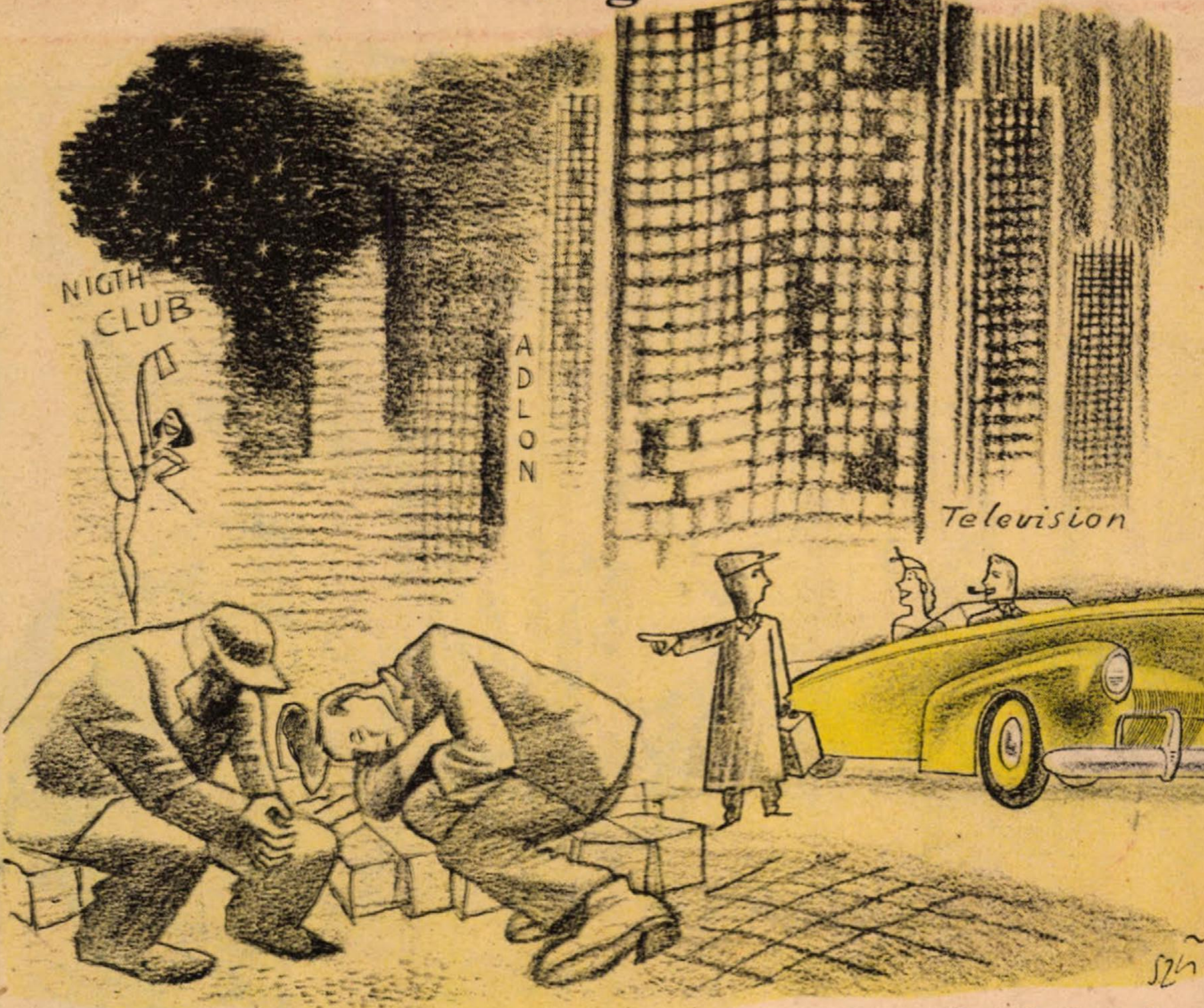

— Most érkeztem Európából, tessék mondani, ez is amerikai életforma?

A brit oroszlán

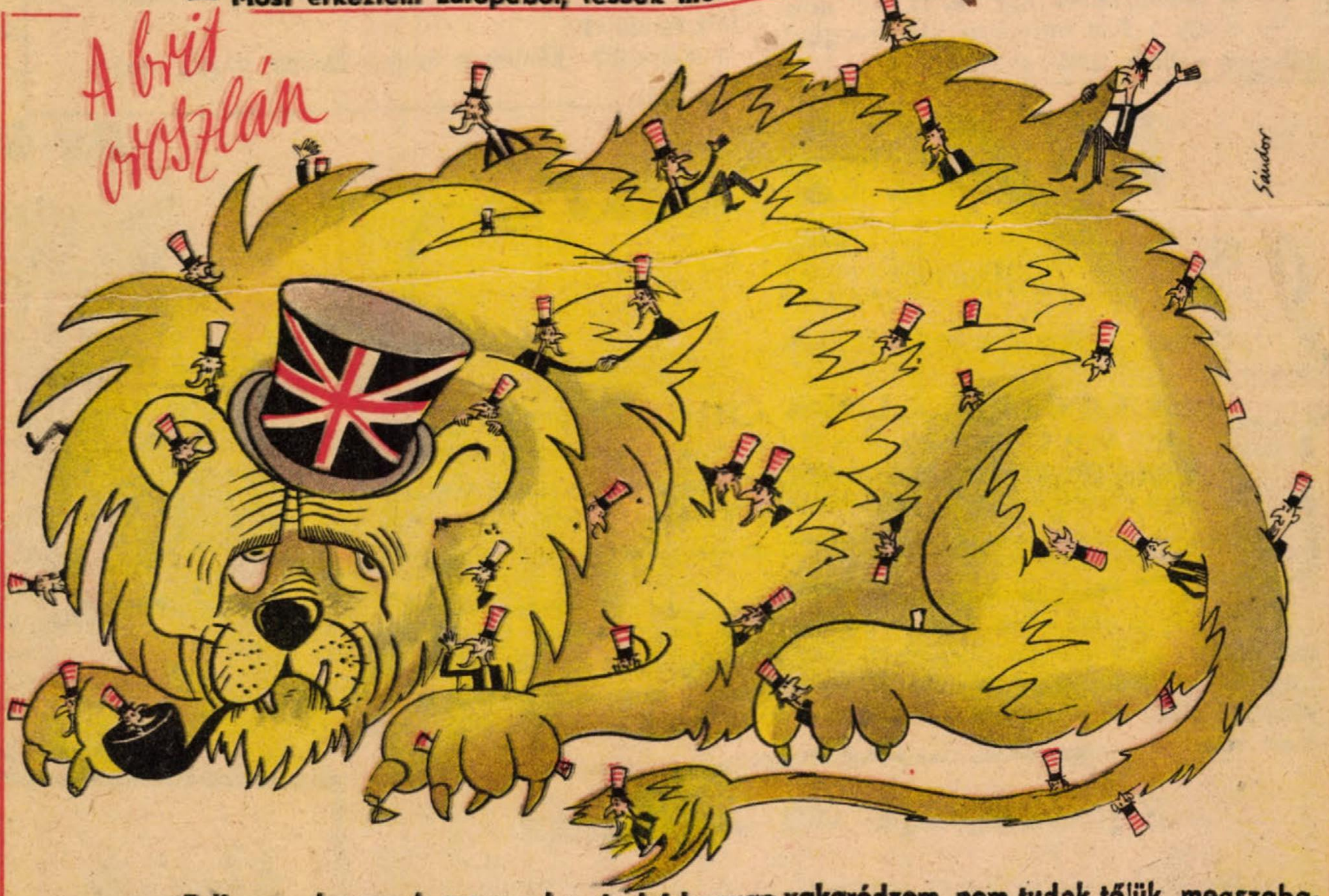

— Teljesen el vagyok tetvesedve és bárhogyan vakaródzom, nem tudok tőlük megszabadulni. A legokosabb, ha nem is vakaródzom.

Ha így megy tovább

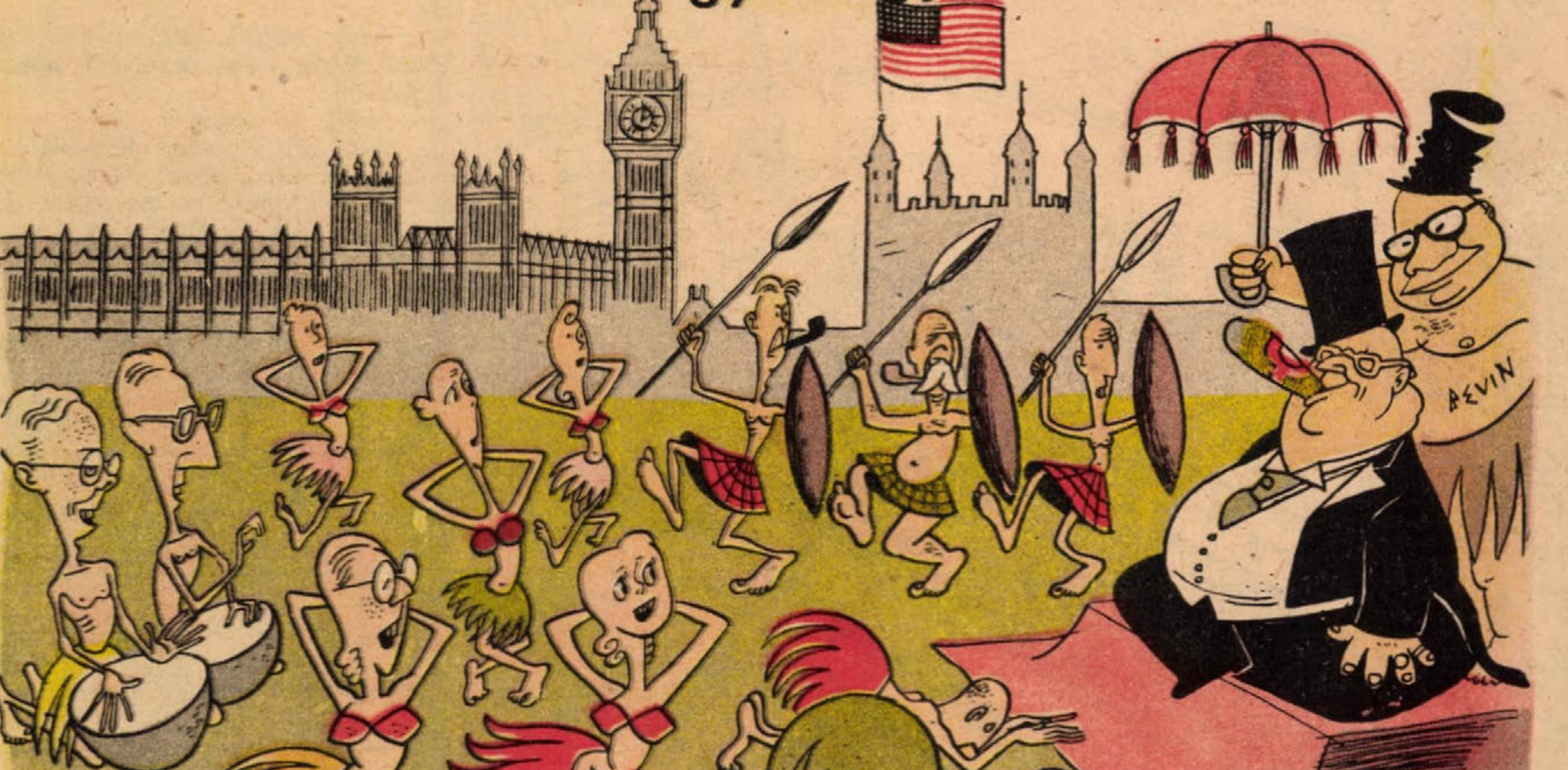

Így fogadják a londoniak a nagy fehér amerikai bankárt a gyarmatosított Angliában.

Mélyszántás után

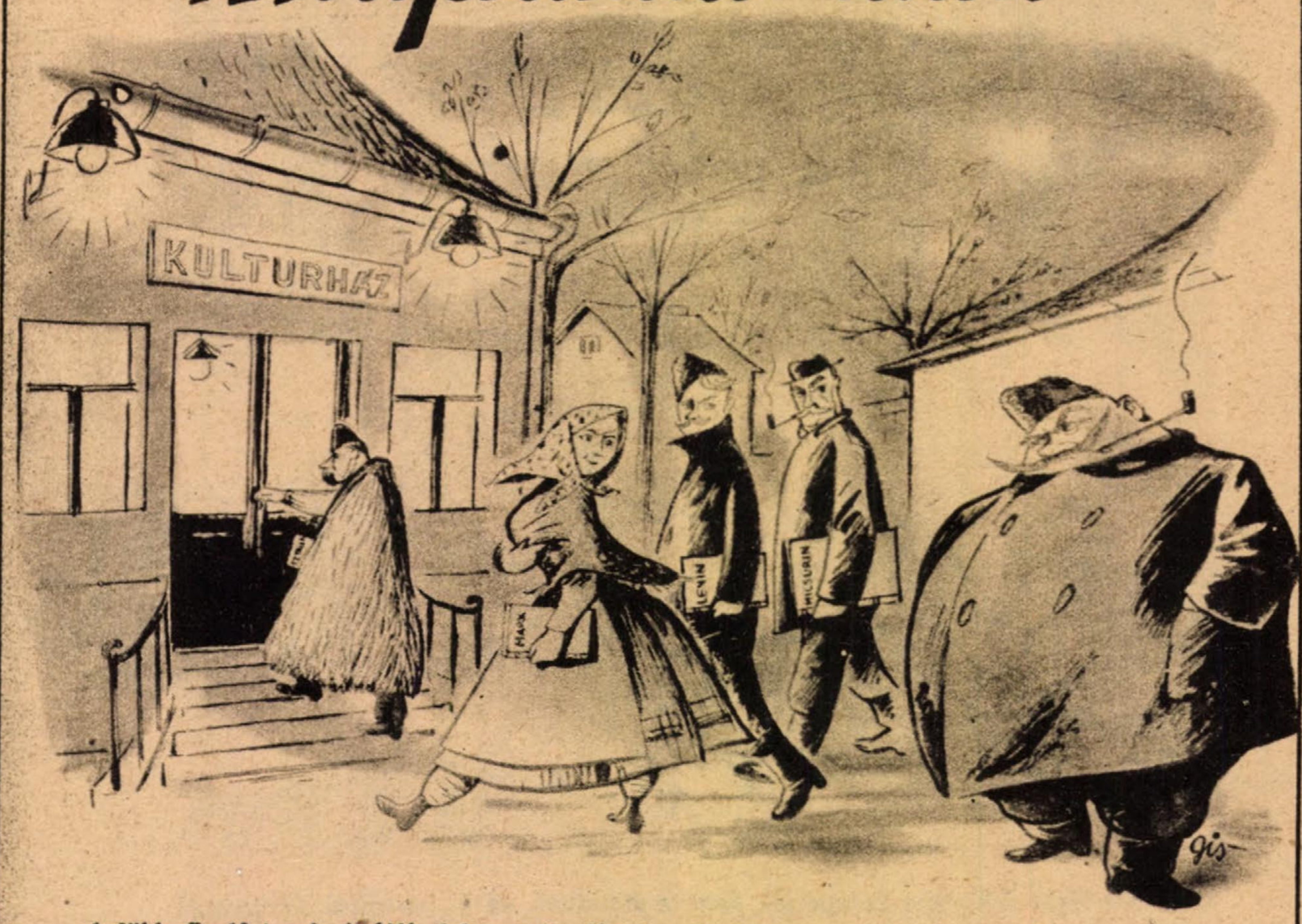

— A földművelést már tudják, hát most miért tanulnak?

— Hogy a föld művelése után magunkat is műveljük, különben maga, Zsíros gazda, azt művelné velünk, amit akar.

DUETT

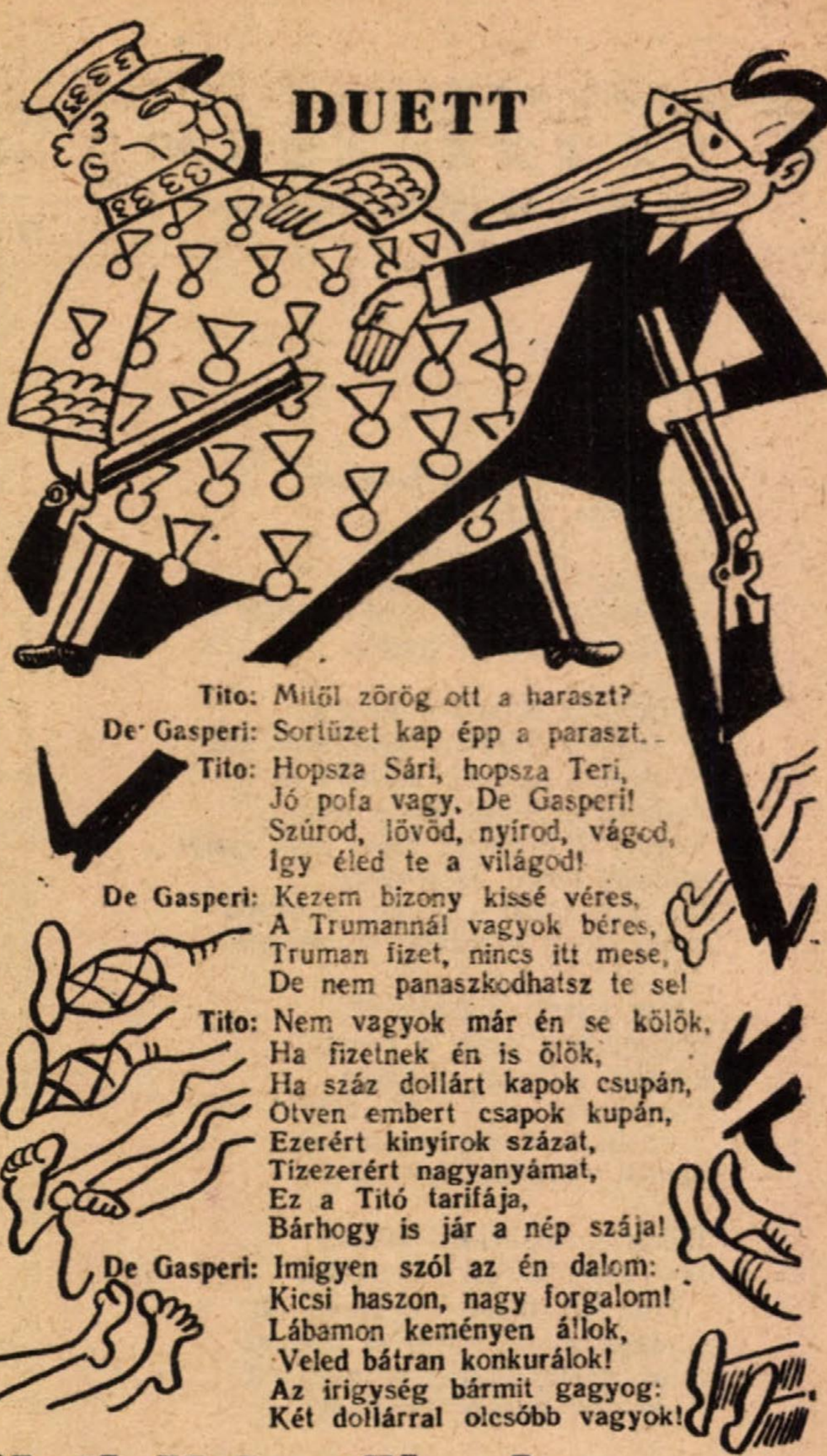

Tito: Mitől zörög ott a haraszt?
De Gasperi: Sortűzet kap épp a paraszt.
Tito: Hopsza Sári, hopsza Teri,
Jó pofa vagy, De Gasperi!
Szúrod, lövöd, nyírod, vágod,
Így éled te a világod!
De Gasperi: Kezem bizony kissé véres,
A Trumannál vagyok béres,
Truman fizet, nincs itt mese,
De nem panaszkodhatsz te se!
Tito: Nem vagyok már én se kölök,
Ha fizetnek én is ölök,
Ha száz dollárt kapok csupán,
Ötven embert csapok kupán,
Ezerért kinyírok százat,
Tízezerért nagyanyámat,
Ez a Titó tarifája,
Bárhogy is jár a nép szája!
De Gasperi: Imigyen szól az én dalom:
Kicsi haszon, nagy forgalom!
Lábamon keményen állok,
Veled bátran konkurálok!
Az irigység bármit gagyog:
Két dollárral olcsóbb vagyok!

Új fasizmus?

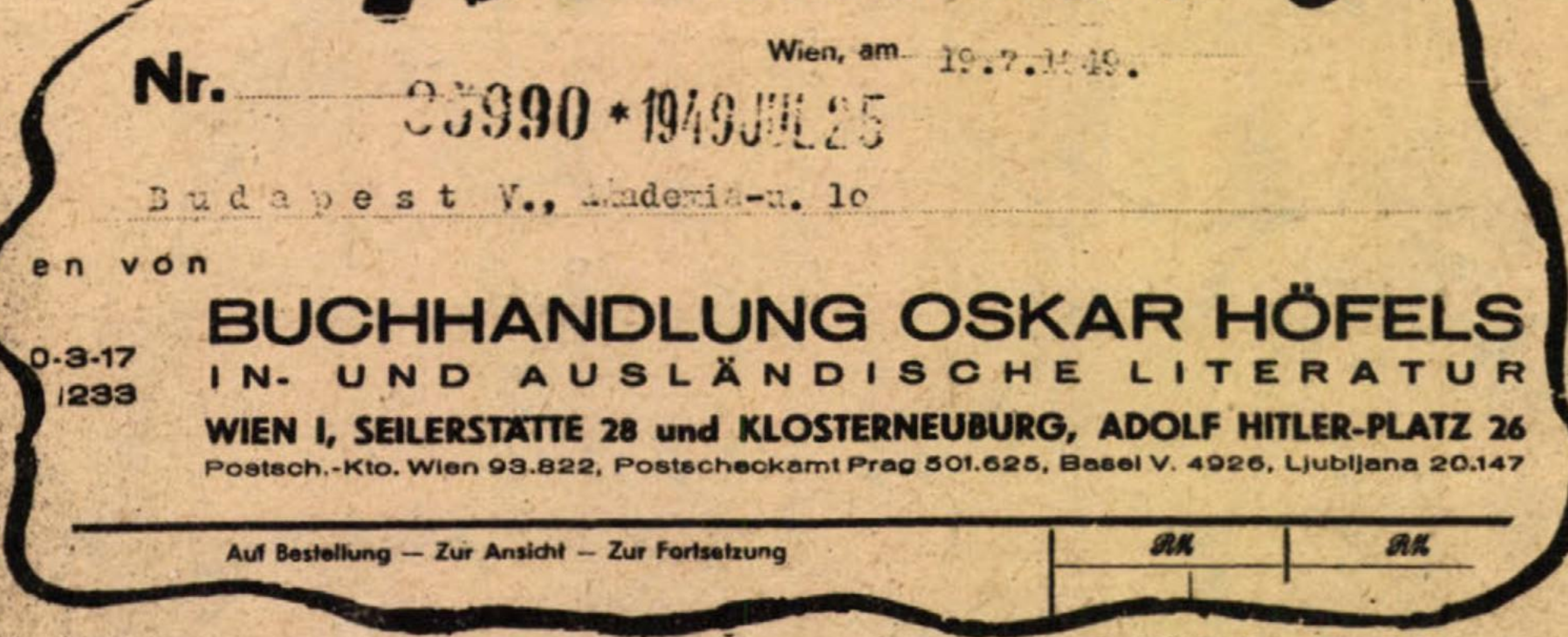

Wien, am 19.7.1949.
Nr. 05990 * 1949 JUL 25
Budapest V., Akadémia-u. 10
en vón
0-3-17
1233

BUCHHANDLUNG OSKAR HÖFELS
IN- UND AUSLÄNDISCHE LITERATUR
WIEN I, SEILERSTÄTTE 28 und KLOSTERNEUBURG, ADOLF HITLER-PLATZ 26
Postsch.-Kto. Wien 93.822, Postscheckamt Prag 501.625, Basel V. 4926, Ljubljana 20.147
Auf Bestellung — Zur Ansicht — Zur Fortsetzung
RM RM

F. F. elvtárs küldi Ludas Matyinak a bécsi Höfels Oszkár-cég számláját, mely ez év júliusában kelt s megnyugtat bennünket afelől, hogy Ausztriában nincs szükség új fasizmusra, hiszen még a régi is érvényben van. Höfels úr üzlete még ma is az Adolf Hitler-Platz 26. szám alatt van.

Az életből lestük el

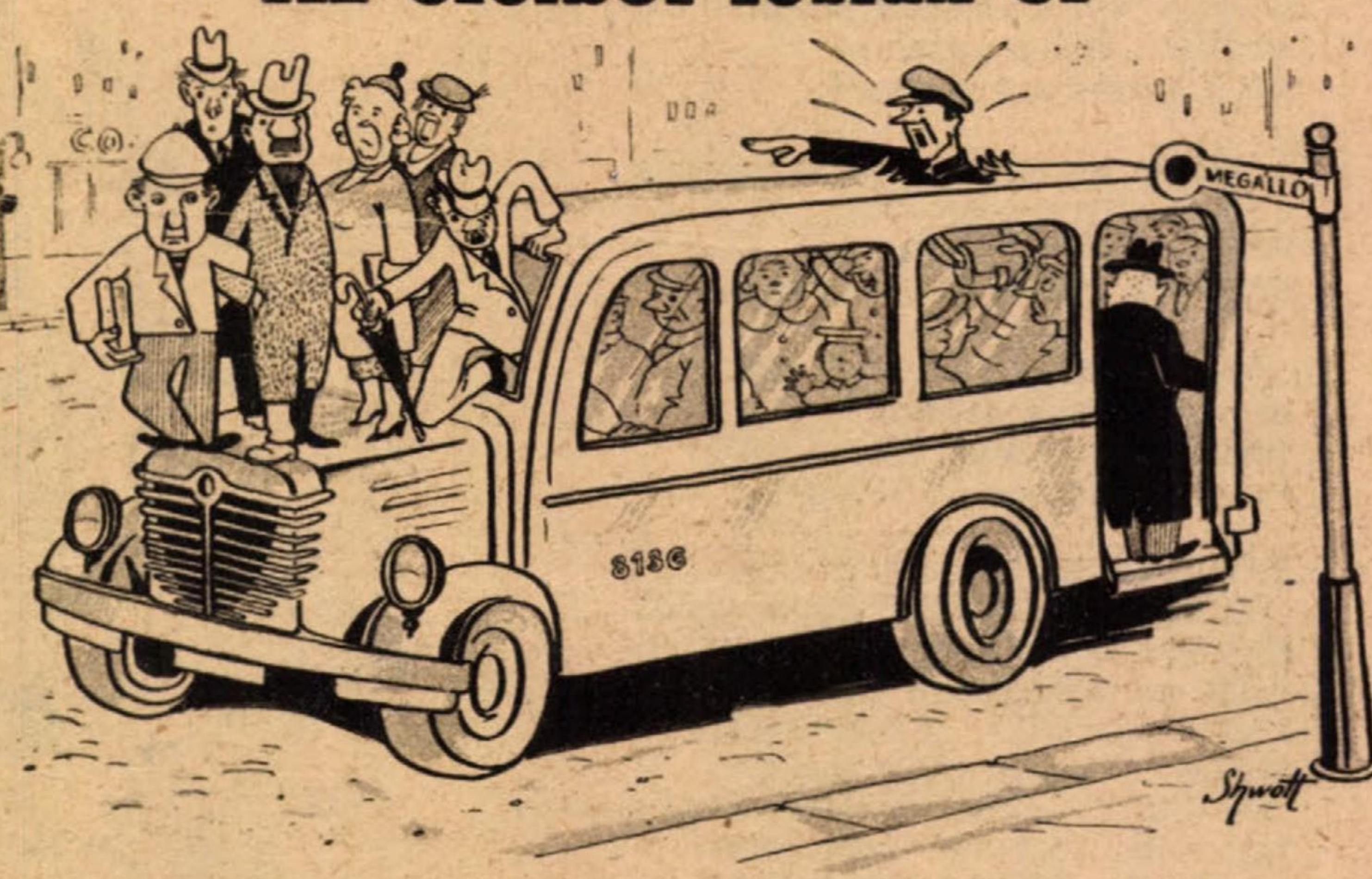

Kalauz: Tessék kérem előbbre fáradni . . .

Szénsztrájk az USA-ban

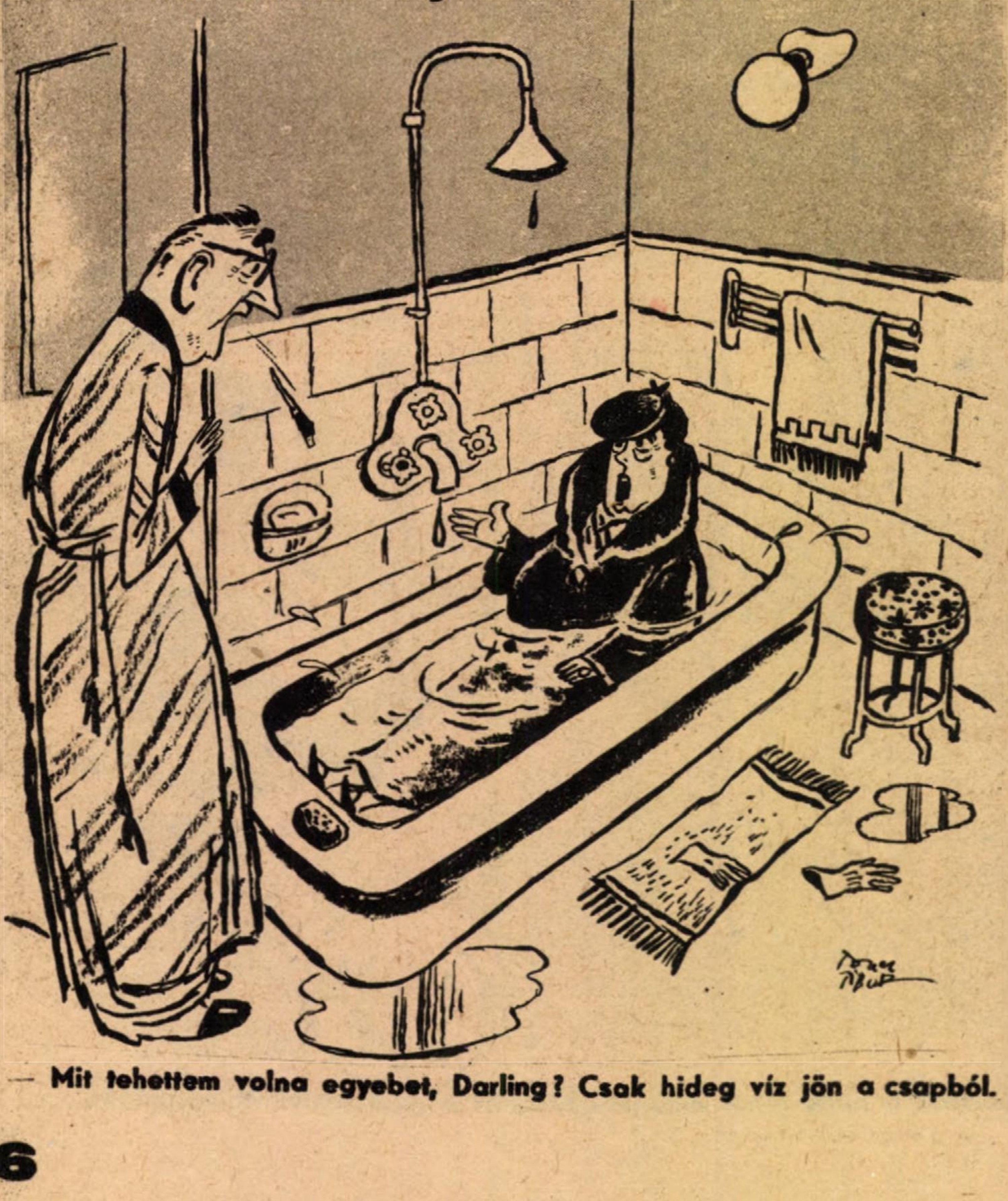

— Mit tehettem volna egyebet, Darling? Csak hideg víz jön a csapból.

Kicsi, de ERŐS

Azok között, akik a rejtvényt helyesen fejtik meg, az alábbi díjakat sorsoljuk ki:

1. díj: 50 forint.

2—6. díj: Egy-egy dísztárgy.

7—10. díj: Lapunk ¼ éves előfizetése.

A megfejtéseket november 22-ig erre a címre kell küldeni: Bp., V., Honvéd-utca 10.

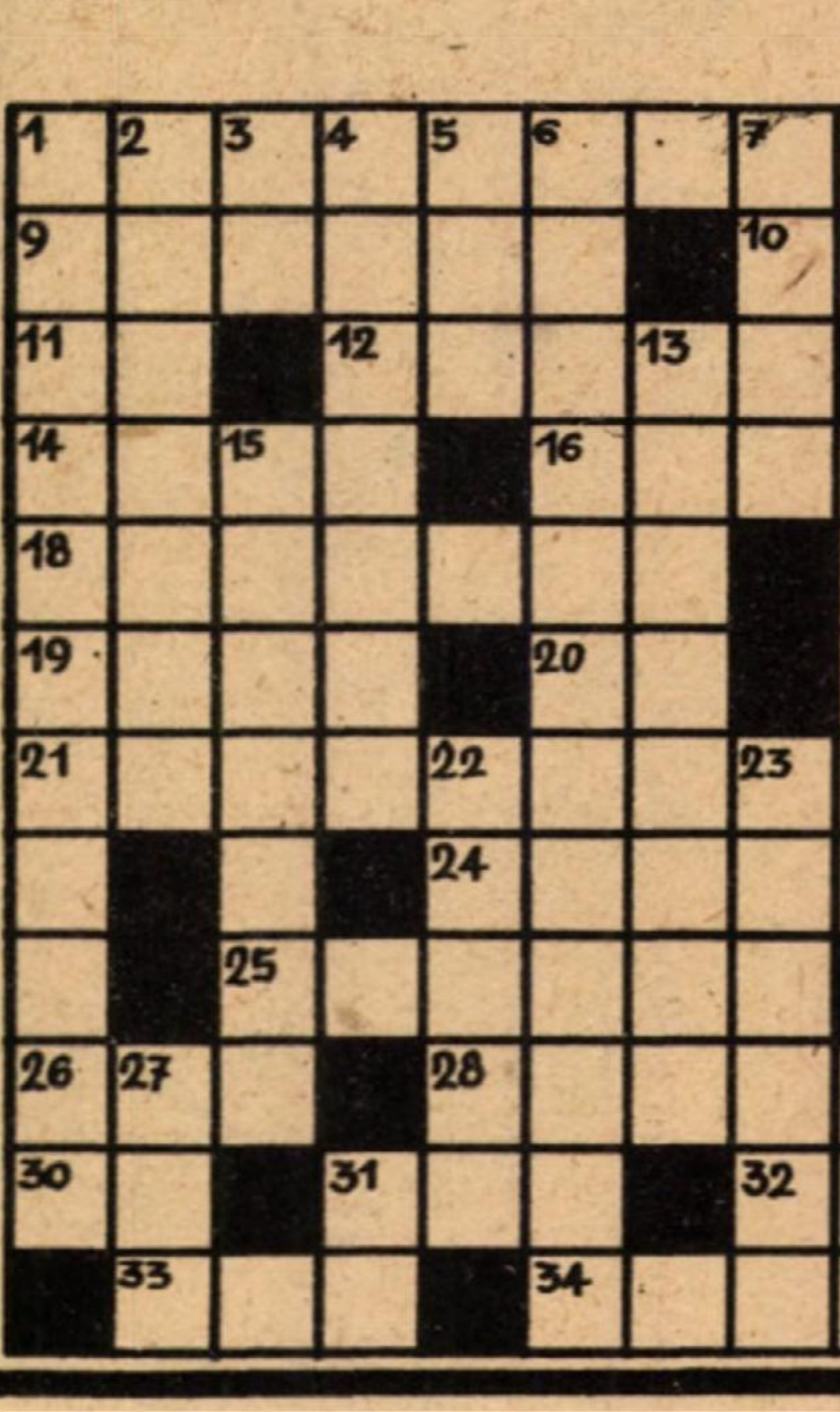

VIZSZINTES:

1. Századokon át fennállott vám volt. — **9.** Az északamerikai nagy állóvizek egyike. — **10.** Időhatározó. — **11.** Rag. — **12.** A Napoleon elleni lipcsei csata egyik hőse volt. — **14.** Gazdag vidék, melyet az Ószövetség említ. — **16.** Világjáró zongoraművész és zeneszerző. — **18.** Folyó Holland-Guyanában. — **19.** Egyre kevésbé „divatos" ülőhely. — **20.** Igekötő. — **21.** Gyári munkásnő volt, most a kormány tagja. — **24.** Thai-föld régebbi neve. — **25.** Róma történetét 142 kötetben írta meg. — **26.** Olaj más nyelven. — **28.** A „szőni" ige egyik igekötős alakja. — **30.** Hitler kedvenc gárdája. — **31.** . . . dium. — **32.** Egy — idegen nyelven. — **33.** Fekete folyadék. — **34.** A halál istene volt Egyiptomban.

FÜGGŐLEGES:

1. Felgyujtotta Diana templomát, hogy halhatatlan legyen. — **2.** Ausztrál-ázsiai sekély beltenger. — **3.** Sír. — **4.** Fantasztikus regényeket, ma már nevetséges borzadályokat írt. (Gólem). — **5.** Japán miniszterelnöke volt. — **6.** Az ipari termelést hátráltatja. — **7.** Vissza: cipőtalp neve. — **8.** Itt — más nyelven. — **13.** A pedagógiai tudomány egyik úttörője volt. — **15.** Szerszám, betűvetéshez. — **17.** Offenzív hadművelet. — **22.** A Nyugat alapítója. — **23.** A házasság nyitánya. — **27.** Német segédige. — **29.** Ö. N. H. — **31.** Mint a 30. vízszintes.

Nyertesek névsora a jövő héten!

Gyengék az idegei

— Hozzon kérem nekem egy rostélyost, de szép nagy legyen, mert én ideges ember vagyok és minden kicsiség felizgat.

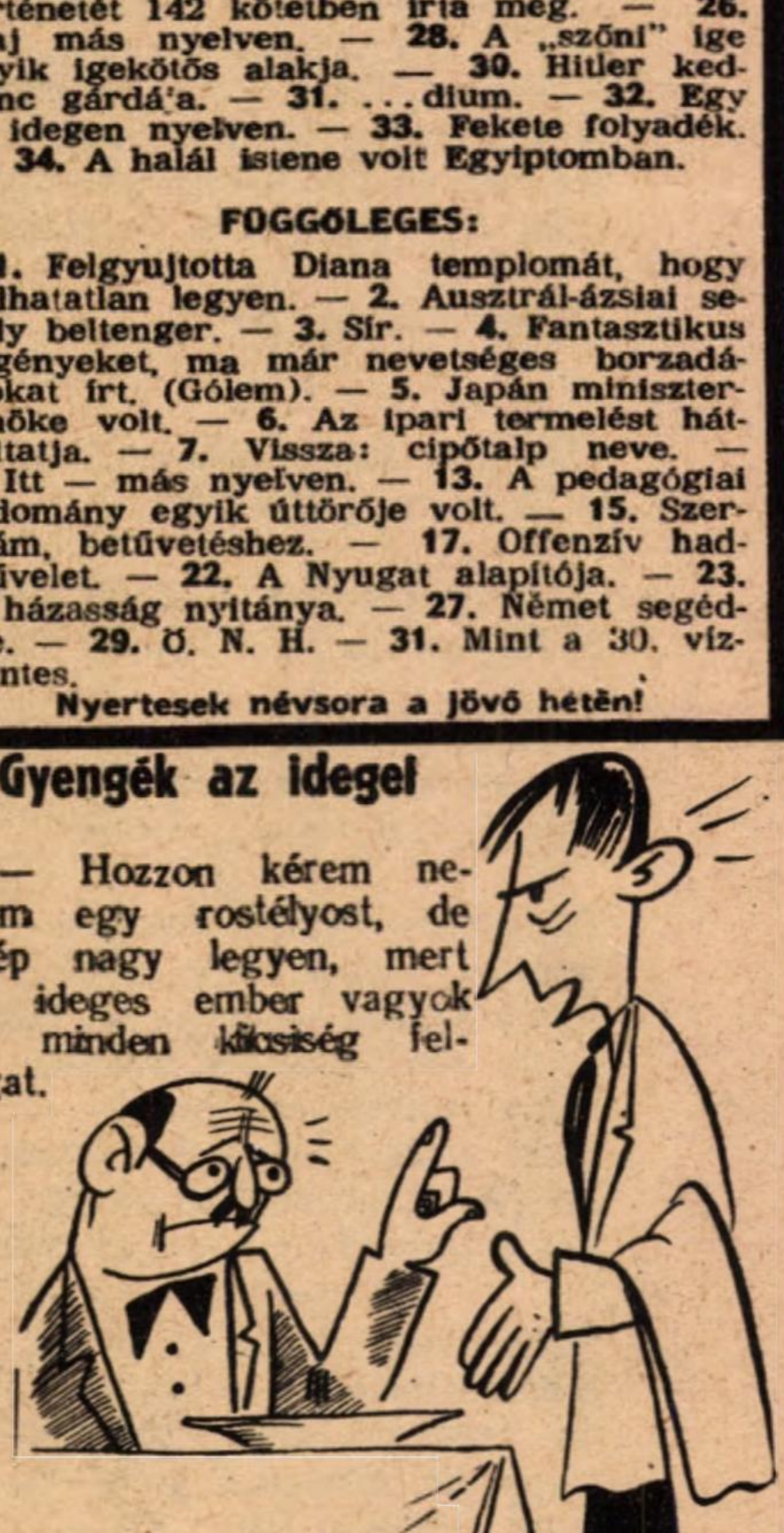

Üzemek humora

Egy vállalat valahol Magyarországon

(A nevét tapintatból nem írjuk ki)

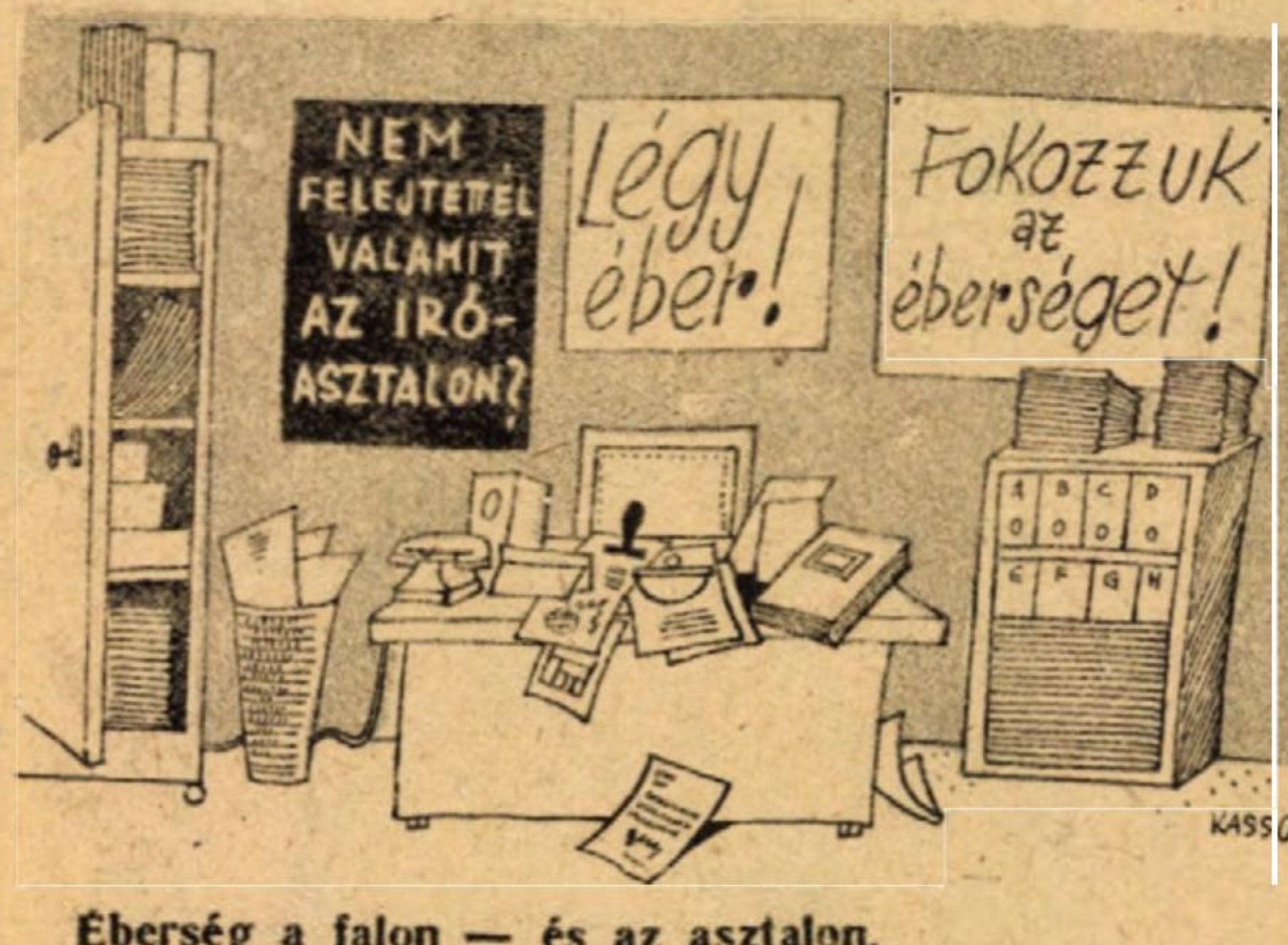
NEM FELEJTETTÉL VALAMIT AZ ÍRÓ-ASZTALON?
Légy éber!
Fokozzuk az éberséget!
KASSO

Éberség a falon — és az asztalon.

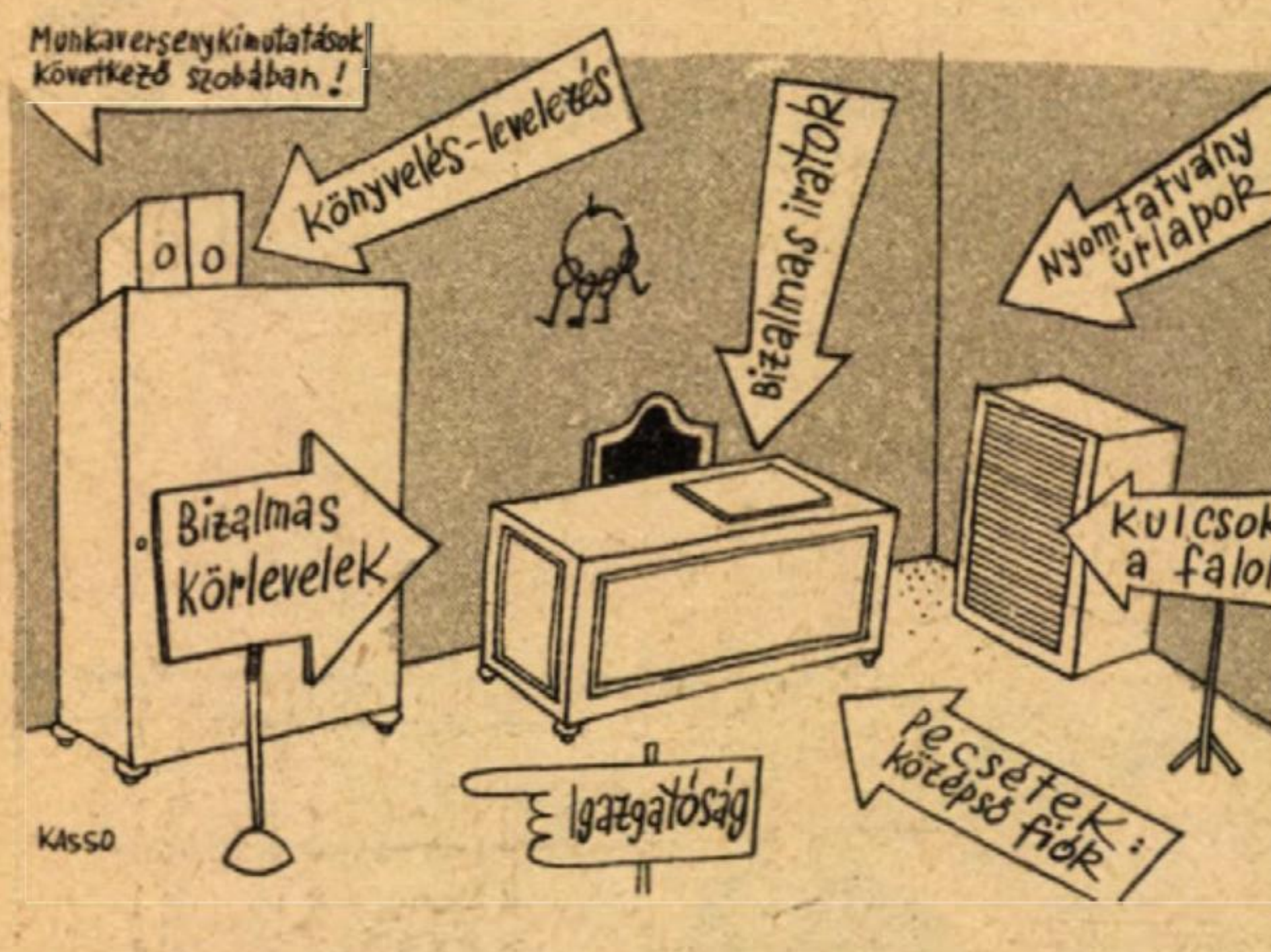

Ugyanott rövidesen ez lesz a helyzet, ha így megy tovább.

Párosversenyben a Kistext takarítónői

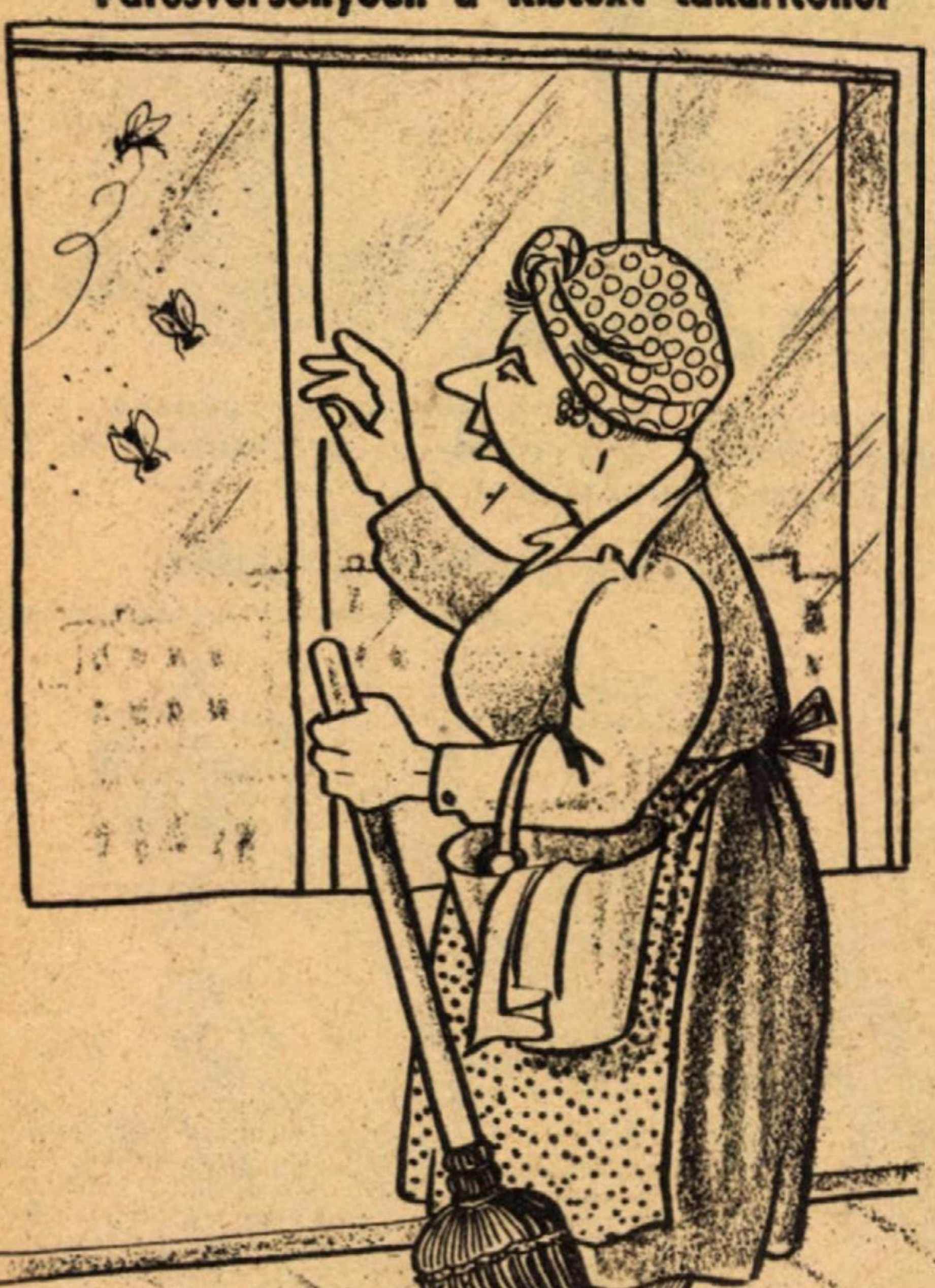

Takarítónő a légyhez: Ne csináljatok nekem hibapontokat!

A NIK faliújságjáról

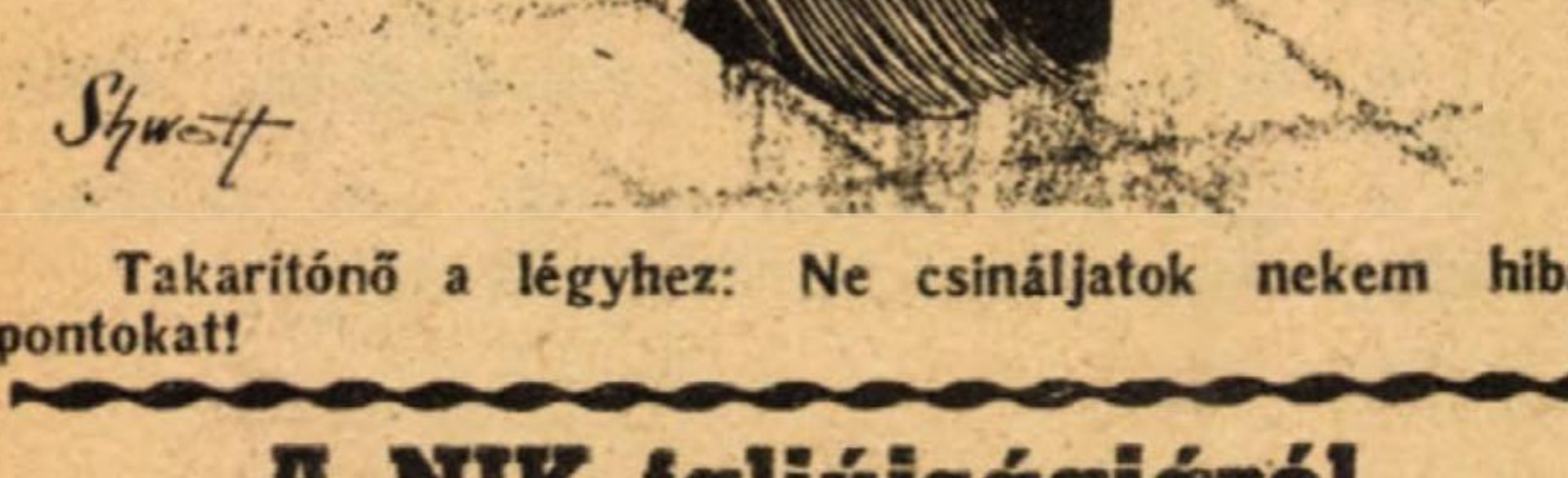

Harc a másodpercekért.

Mese a tartalékról

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy esztergályos bácsi, akit mindenki úgy hívott, hogy „tartalékos Krajcsák". Ez a bácsi mindig jókedvű volt és vidáman fütyörészett, mert volt neki egy csodálatos találmánya, mellyel mindig száznegyven százalékra tudta teljesíteni a normáját. Ezt a találmányt a gyárban széltében és hosszában úgy hívták, hogy „Krajcsák-féle plafon".

Ugye mindenki kiváncsi, hogy mi is ez a nagyszerű találmány? Hát el is mondom!

Krajcsák bácsinak majdnem mindig hengerecskéket kellett esztergályozni. Amikor húsz darabot megcsinált, akkor a művezető bácsi azt mondta, hogy az kevés, mert köztudomású, hogy Krajcsák bácsi huszonötöt is meg tudott csinálni egy nap alatt. Ezért öt darabocskát minden nap eldugott az esztergapadja mögé. Ez volt a tartalék. A hét végén mindig volt neki harminc darabja. Ha aztán a következő héten a művezető bácsi olyan munkát adott neki, amire Krajcsák bácsi azt mondta, hogy „tré meló" és csak száztíz százalékot tudott belőle megcsinálni, akkor elővette a harminc darab hengerecskét az esztergapad mögül és hip-hop megvolt a száznegyven százalékja.

De volt ám több tanítványa is Krajcsák bácsinak. Tanította őket, hogy ne „dőljenek" be azoknak a bácsiknak, akik azt mondják, hogy egy évig nem nyúlnak a normákhoz. Ne vegyék be a „tésztát", mert jönnek a kalkuláns bácsik, ha több lesz, mint száznegyven százalék és „lesz sírás, jajgatás, fogak csikorgatása".

A művezető bácsi is tudta, hogy Krajcsák bácsinak van tartaléka, de mindig úgy tett, mintha nem tudná, mert nagyon jó bácsi volt.

Krajcsák bácsi ugyan hallott és olvasott a munkamódszer átadásról, újításról, sztahanovistákról, meg sok minden másról is, de gondolta, minek az, mikor neki ilyen jó találmánya van. Minek kisérletezni? Meg aztán ez is újítás! Merje valaki mondani, hogy nem az?

De bizony merte valaki. Ez a merész bácsi a Tóth Sanyi bácsi volt, aki nem messze dolgozott a Krajcsák bácsitól. Egy napon ezt mondta neki:

— Ide figyelj te „tartalékos Krajcsák!" Régen figyelem, hogy mit csinálsz a hengerecskéiddel. Semmi egyebet, mint aknamunkát végzel saját osztályod ellen. Fékezed a termelékenységet, tehát osztályáruló vagy.

Bizony ezt mondta a Tóth Sanyi bácsi és azóta Krajcsák bácsi nem fütyörészik olyan vidáman a műhelyben, mert nagyon elszégyelte magát. Még ma is szégyeli magát, ha meg nem javult.

Aki nem hiszi el ezt a mesét, nézzen utána és még talán talál néhány Krajcsák bácsit.

Itt a vége, fuss el véle.

Zs. O.

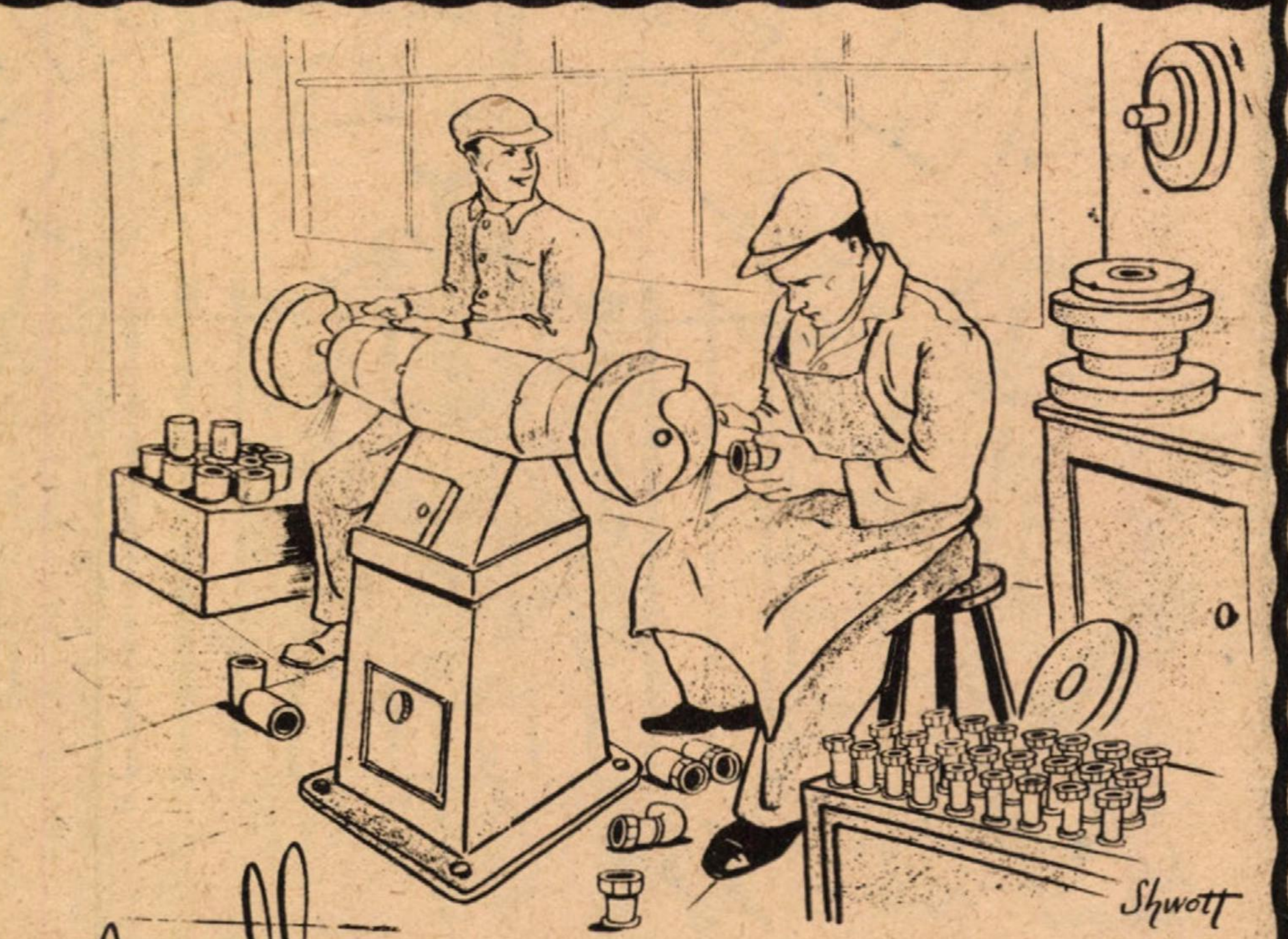

A legszebb AJÁNDÉK

— Mi az, szakikám, miért dupláztad meg a termelést?

— Sztálin elvtárs 1945-ben szabadságot ajándékozott az én születésnapomra a magyar népnek, én most munkát ajándékozok az ő születésnapjára a Magyar Népköztársaságnak!

Vasárnap avatják az újjáépített Lánchidat

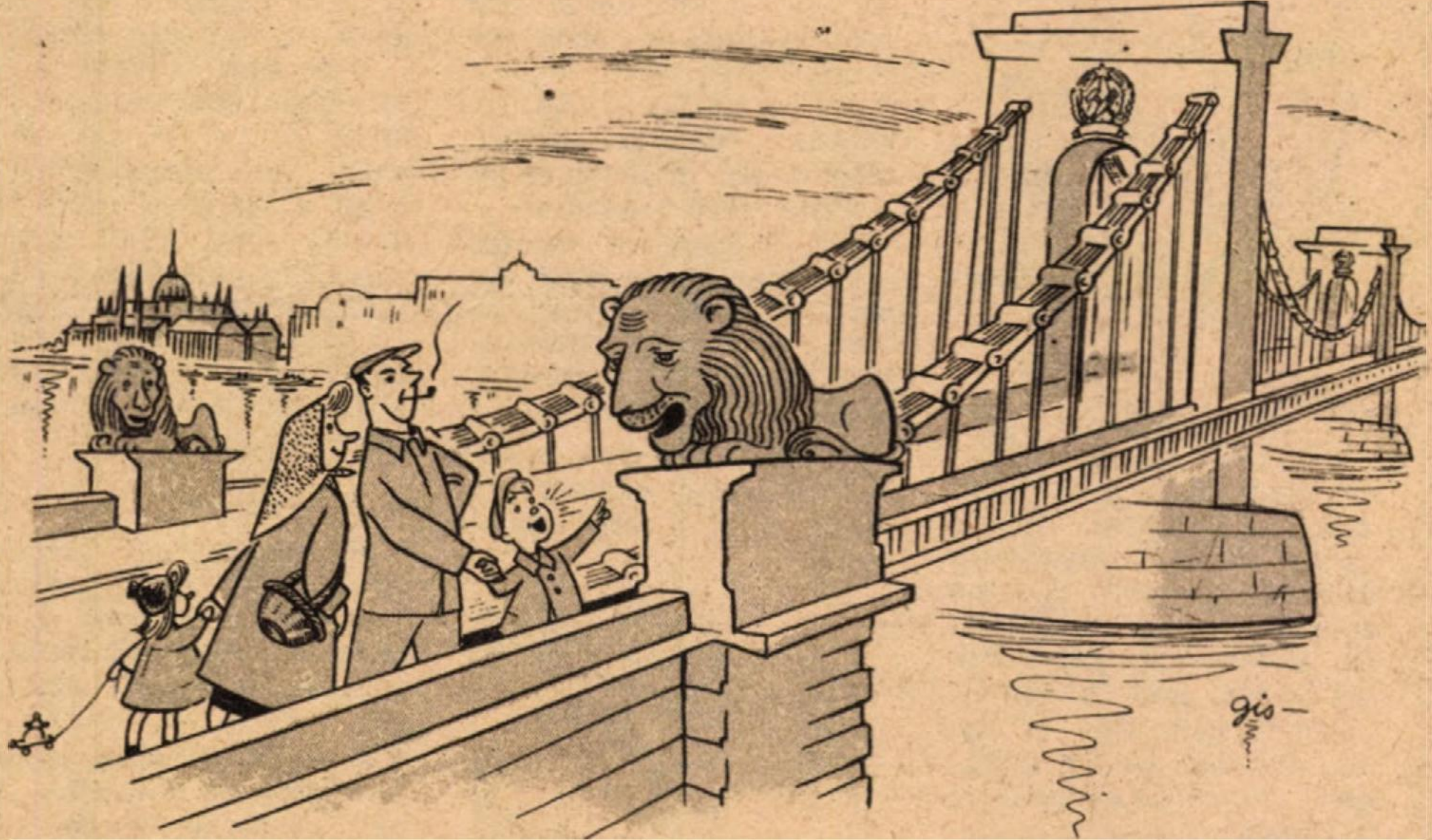

— No Leókám, remélem, a jövőben jobban fogsz vigyázni a hídra!
— Nemcsak ő fog rá vigyázni, kisfiam, hanem mi is, a dolgozó nép.

ALAPLAP

Alaplapnak nevezzük azt az apróka öntvényt, amely röpke 16 tonnát nyom. Ez a csöpp kis vasdarab a MÁVAG-ban készül és a Ganzban kerül megmunkálásra. A MÁVAG-ban tehát felrakták a dallamos nevű és nehézsúlyú vasdarabot egy húsztonnás vagonra, hogy a Ganzba szállítsák. A Ganz azonban most nem ér rá az alaplapot megmunkálni. Az alaplap tehát vár. Három hónapja. És közben nem akar leszállni a vagonról, amelynek pedig annyi szállítanivalója volna.

A „Kalapács", a MÁVAG lapja, szóvátette a dolgot. De azt a választ kapta, hogy nincs a MÁVAG-nak olyan daruja, amely az alaplapot le tudná emelni a vagonról.

Úgylátszik, a MÁVAG darui a vándormadarakkal együtt a Földközi-tenger vidékén töltik az őszt és a telet.

A körtér titka

A Móricz Zsigmond-körtér járókelői reggelenként sajátságos jeleneteknek lehetnek szemtanui.

Hét óra tájban feldult arcú, izgatott férfiak és nők rohanják meg a téren fellelhető összes taxikat. Vad közelharc folyik egy-egy szabad kocsiért. A harcok eldőlte után a taxik elindulnak a Budafoki-út felé.

A további események különösebbek. Valamennyi taxi a Goldberger-gyár kapujánál áll meg. A taxiutasok frissen és délcegen kiugranak a taxiból, majd szemük a taxiórára siklik és azon nyomban eltűnik róluk minden frisseség és délcegség. Ezután belépnek a gyár kapuján és látva a bélyegzőórán az időt, még jobban elszomorodnak.

Mert fenti rejtélyes utasok a Goldberger-gyár notórius későnjövői. A taxisofförök általában fölöttébb kedvelik őket, az igazgatóság viszont sokkal kevésbbé. Ami annyival is kényelmetlenebb, mert a taxisofförök semmi kézzelfogható jelét sem tudják adni tetszésüknek, az igazgatóság viszont, értesülésünk szerint, hamarosan igen

kézzelfoghatóan fogja nemtetszését kifejezni.

(A Goldberger-gyár üzemi lapja nyomán.)

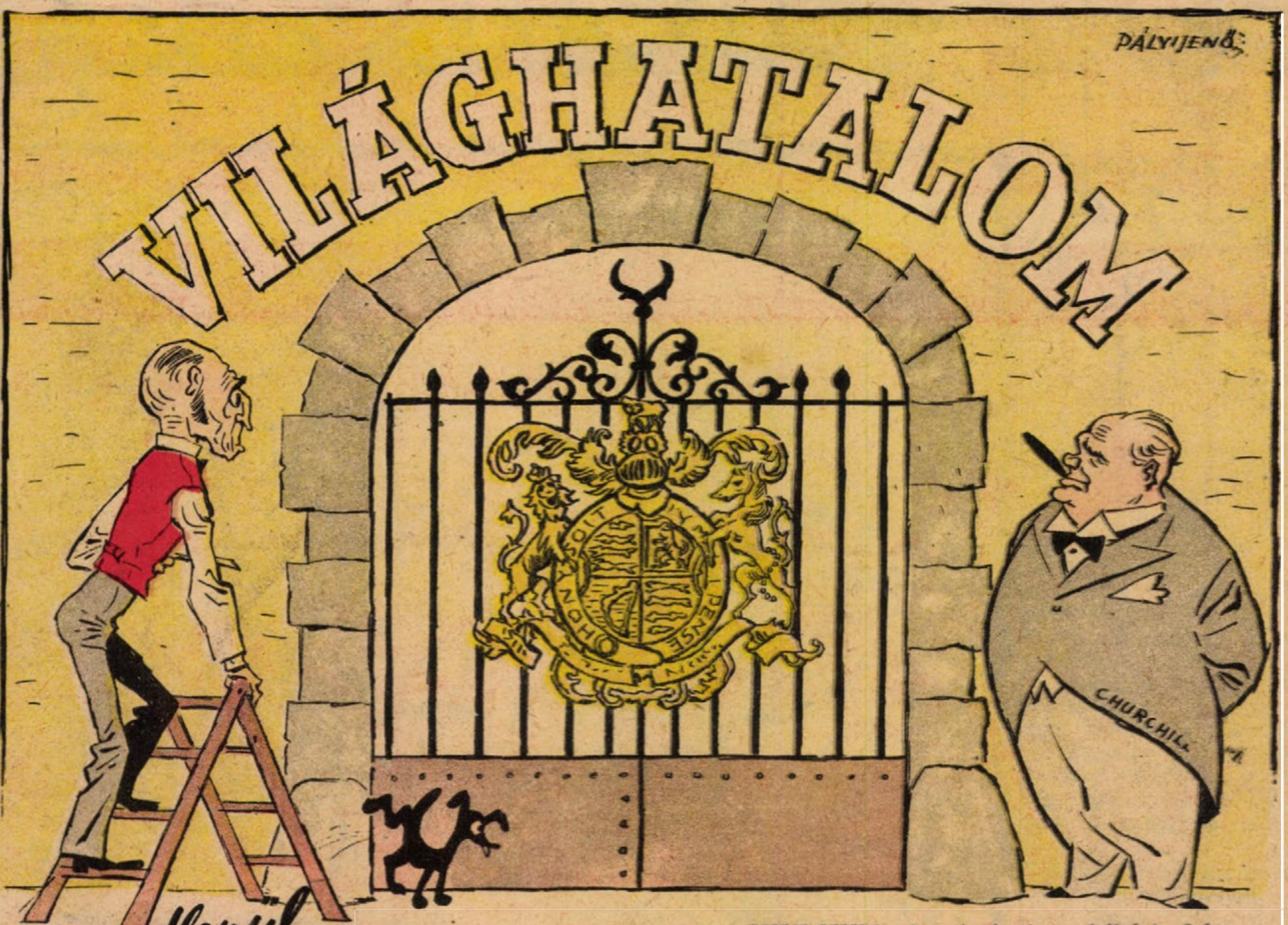

Közvetlenül A CSÖD ELÖTT

CHURCHILL: Levakarhatja a felírást, John.
LAKÁJ: Az egészet, Sir?
CHURCHILL: Csak a felét, John.
LAKÁJ: A VILÁG-ot, Sir?
CHURCHILL: Fenét. A hatalmat, John!

A fakir is ember

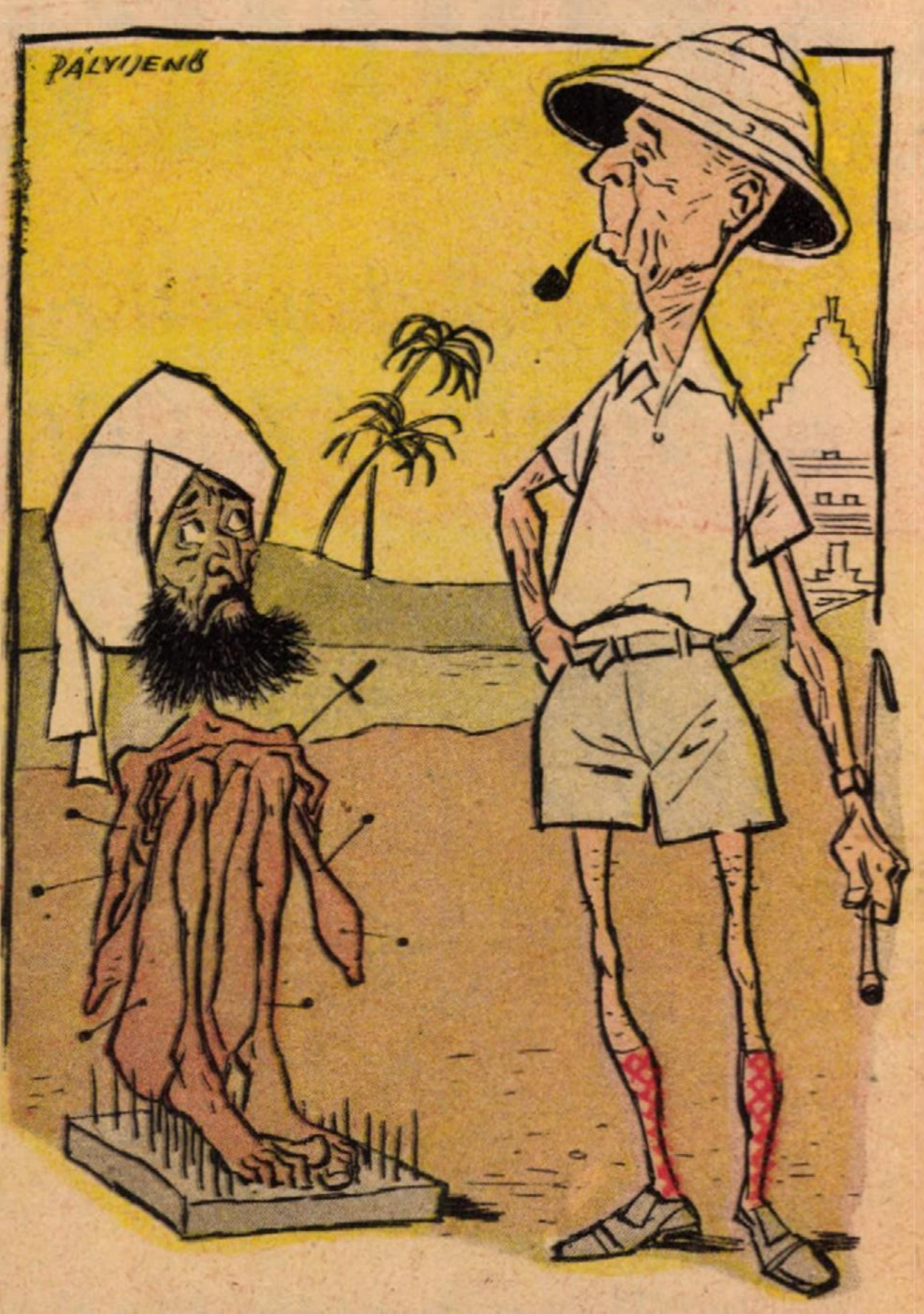

— Menjen innen sahib, én fakir vagyok, de magát még én sem bírom elviselni...

Jó a doktor a háznál!

I.

Dr. Roppant Jenő, a Barackmagművek statisztikai osztályának tisztviselője csendes, magányos és aránylag boldog ember volt. Egyedül lakott és amikor esténként hazajött a munkából, elégedetten élvezte az egyedüllét és a nyugalom örömeit. Így volt ez azon az estén is, amikor feketéjét kavargatva, papucsban ült a rádió előtt és kedvenc operáját hallgatta. — Éppen szájához emelte a csészét, amikor becsengetett a házmesterné és kérte a doktor urat, hogy jöjjön gyorsan, mert a földszint 9-ből öngyilkos lett a Csupák bácsi unokája.

Dr. Roppant Jenő nem hiába volt doktor és mégkevésbbé Roppant: lecsavarta rádióját és tüstént le is ment.

II.

Csupák bácsiéknál megrendítő látvány fogadta. Az ágyban egy kövér, bandzsi lány feküdt kibontott hajjal. Időnként ráköpött egy fényképre, ami az ágydeszkára volt rajzszögelve és ilyenkor mindig azt hörögte, hogy „Pista, te utolsó!"

Dr. Roppant megigazította szemüvegét és hivatalos hangon megkérdezte:

— Mivel mérgezte meg magát a kisasszony?

— Két Aszpirint vettem be, de a másodikat már nem nyeltem le, mert nagyon keserű volt, — susogta a halál arája és minden eddiginél erélyesebb módon fültövön köpte a Pista nevű fényképet.

— Gyomormosás—mondta ki az ítéletet Roppant dr., mert felrémlett benne valami, amit még diákkorában tanult egy elsősegélynyujtó tanfolyamon.

— Aztat már nem — elevenedett meg egyszerre a lány — én meg akarok halni.

Roppant dr. azonban látta, hogy kockán forog a tekintélye.

— Kérem, gyomormosás feltétlenül kell, de hogy majd ne fájjon, kívülről mossuk le a gyomrát.

Szivaccsal le is mosta a leányka tekintélyes pocakját, amitől az csodálatos módon megnyugodott.

III.

Mikor másnap este hazajött, egy idős néni várt az ajtaja előtt.

— Drága jó doktor úr, itt lakunk a negyedik emeleten, lenne szíves megnézni a férjemet, mert nagyon rosszul van szegény.

Nem akart ellenkezni és alapjában véve nagyon jószívű ember is volt. Felment és megállapította, hogy a betegnek azért fáj a feje, mert 42-es nyaka van és 36-os gallért hord.

Kigombolta az ingét, megitatott vele egy pohár kamillateát, azután szép jóéjszakát kívánt és hazament aludni.

IV.

Harmadnap este már négyen vártak és negyednap kilencen. A betegek egyik részének meleg sót rendelt, a többinek pedig kamillateát.

A potya doktornak hamar híre ment a környéken és egy vasárnap reggel fejkendős néni ébresztette fel, aki Albertirsáról jött be, mert a sógorától hallotta a doktor úr hírét.

Dr. Roppant Jenő ekkorra már csak árnyéka volt a régi megelégedett és boldog embernek. Tizenöt kilót fogyott és éjszakánként alvás helyett az „Orvos a családban" című könyvet magolta. Minden pénzén kamillateát vett és valamennyi betegének kezébe nyomott egy-egy staniclival.

DR. ROPPANT JENŐ ÜGYVÉD

Emiatt egész nap álmos és fáradt volt, reggelenként elkésett a hivatalából és összeveszett a menyasszonyával.

Ekkor már az egész Ferencváros ismerte őt. Vadidegen emberek köszöntötték az utcán és egyszer virágot is szórtak rá egy ablakból.

Igaz, hogy cseréppel együtt, de ez sem zavarta örömét, mert titokban boldog volt, hogy önzetlenül segíthet embertársain.

V.

Egy délután vagy tizen várták a gangon, de ő benn ült szobája mélyén és kétségbeesve meredt maga elé.

— Ez így nem mehet tovább, — motyogta elkeseredetten.

Hirtelen határozott. Felugrott és kirohant a gangra. Felemelte a kezét, csendet intett. A várakozó tömeg szomjasan itta minden mozdulatát.

— Emberek! — kiáltotta harsányan. — Egy vallomással tartozom. Én nem vagyok orvosdoktor! Én jogi doktor vagyok.

És azzal beugrott a lakásába és kétszer megfordította a kulcsot a zárban.

Ezután nyugodtan élt.

VI.

Egészen másnap reggelig, amikoris huszan jöttek hozzá ingyenes jogi tanácsért.

B. Kovács György.

JÓL bevásároltak

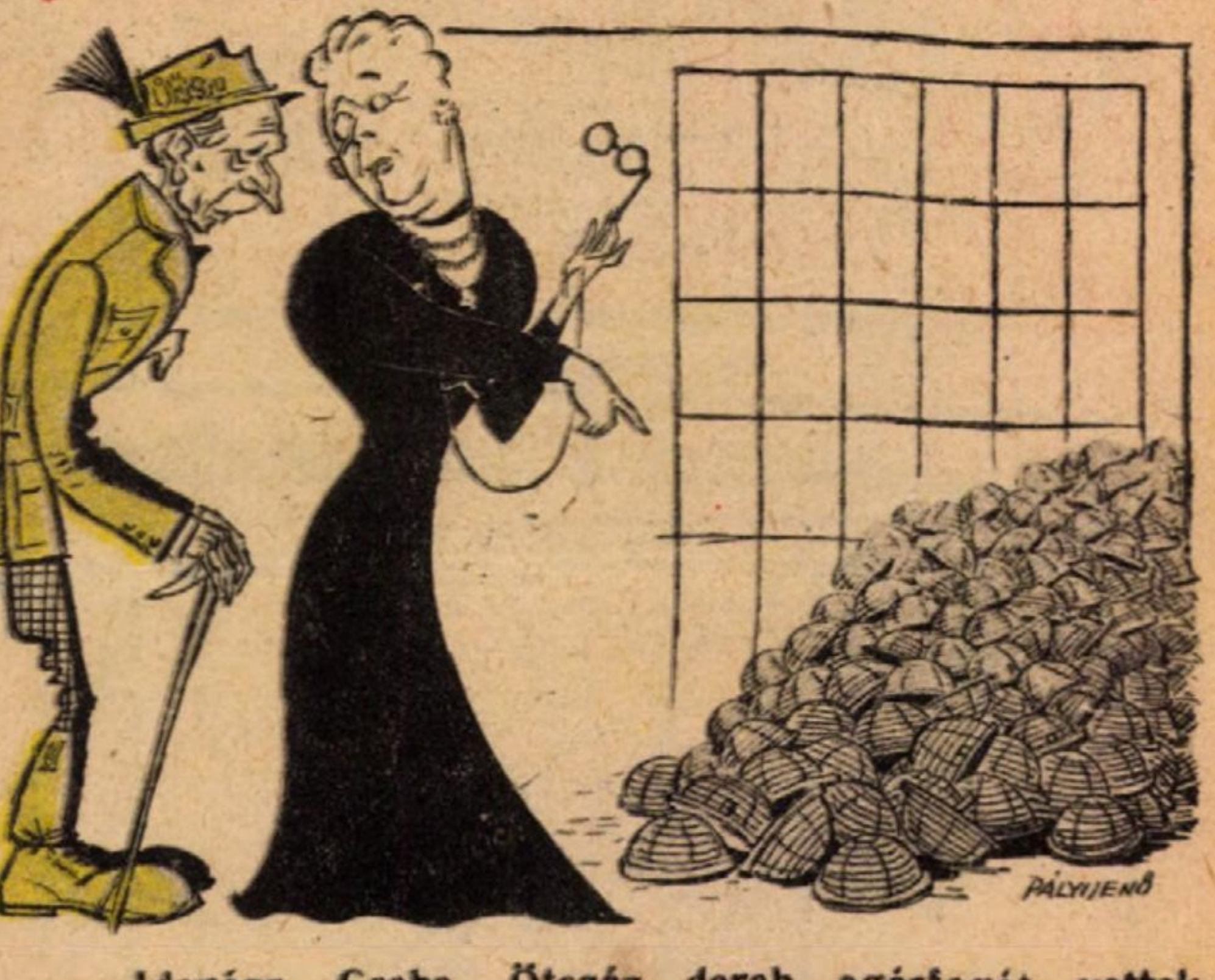

— Idenézz, Csaba. Ötszáz darab egérfogót vettek Hubáék. Tudod, hogy mennyivel praktikusabb ez, mint a te félvagón pipaszurkálód?

Marha nehéz kérdés

(Újabb francia kormányválságot várnak.)

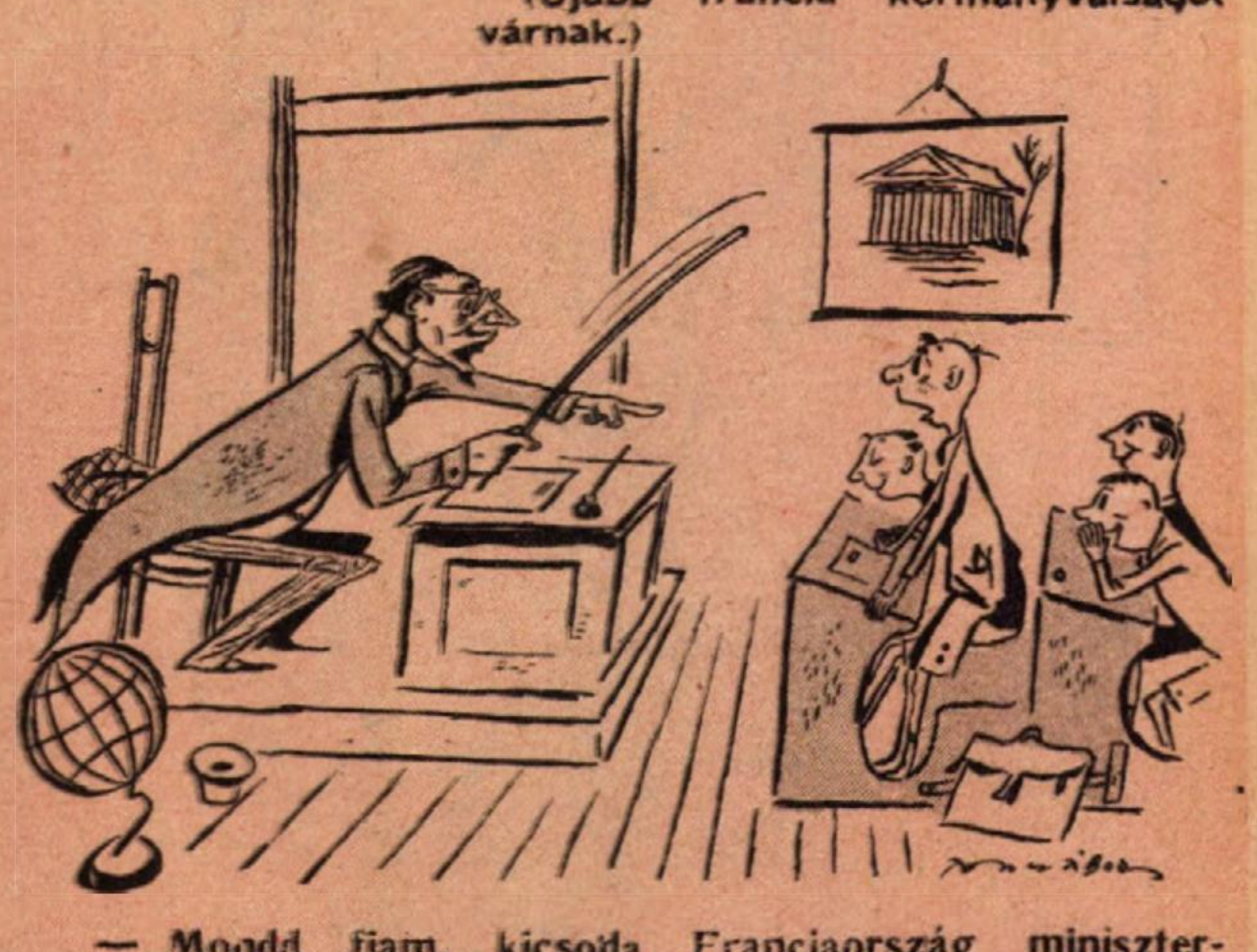

— Mondd fiam, kicsoda Franciaország miniszterelnöke?

— Tanító bácsi kérem, ma még nem olvastam újságot, de hogy nem a tegnapi, az fix.

MEGBÜNTETIK az ITTAS soffőröket

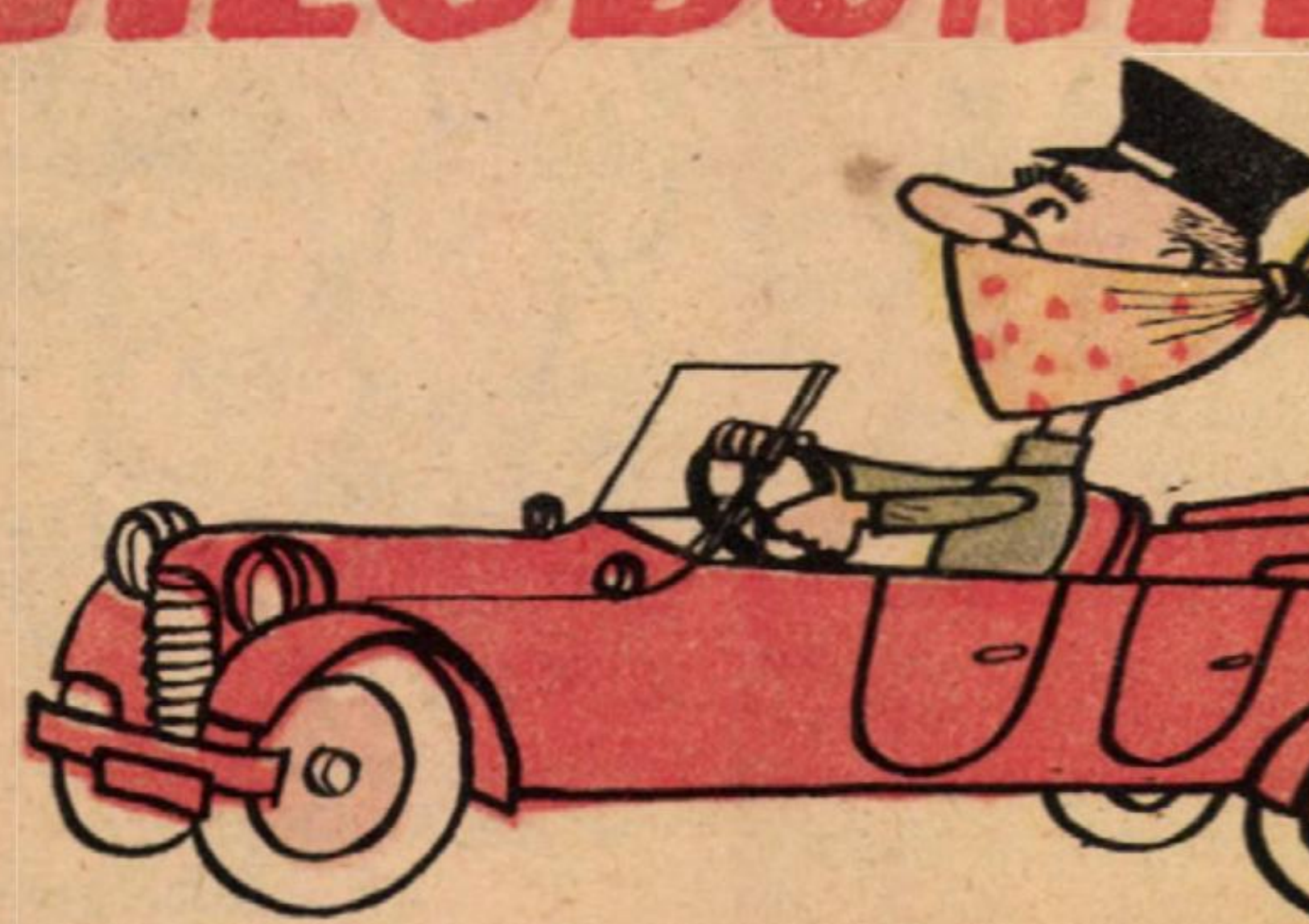

— Így tán nem érezni...

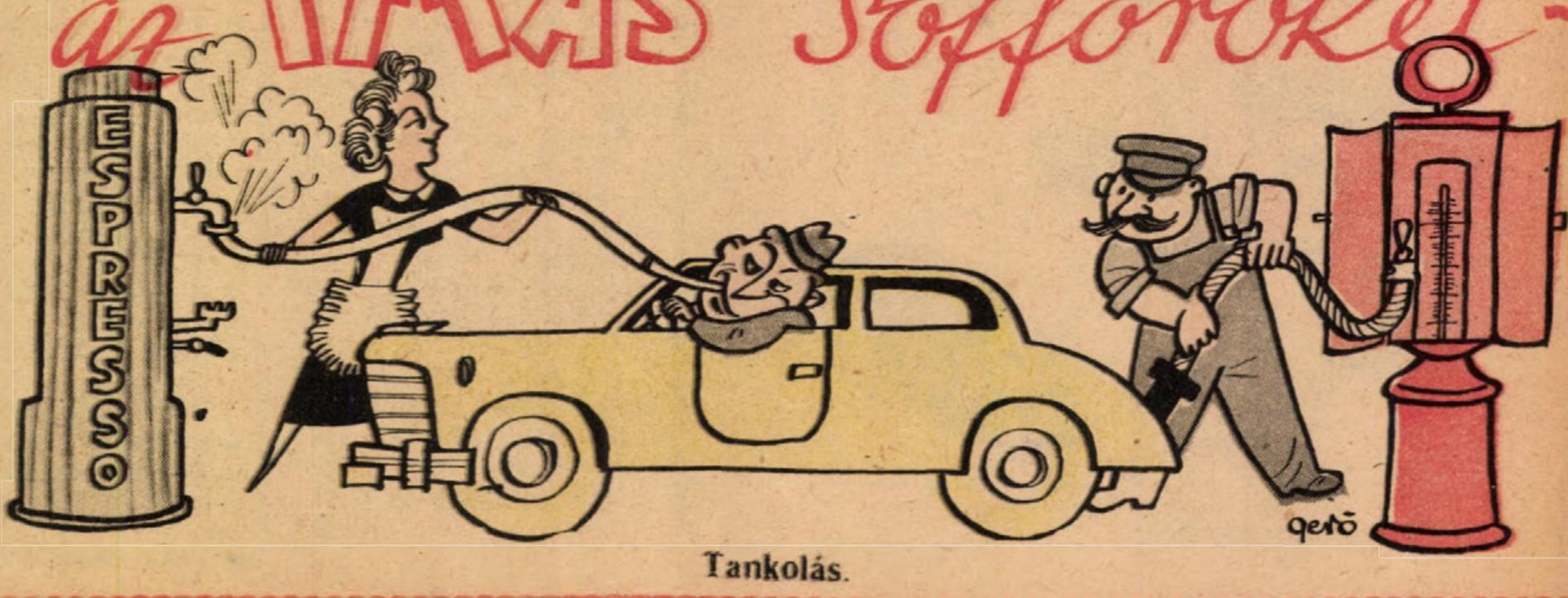

Tankolás.